

МЕТА

Хто правду чинить –
іде до світла
Іван 3,21

ЧАСОПИС ЛЬВІВСЬКОЇ АРХИЄПАРХІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

Христос Воскрес!

Великоднє послання Митрополита Львівського

**Всесвітлішим та Всечеснішим отцям,
Високопреподобним і Преподобним отцям, ченцям
та черницям, дорогим та достойним мирянам
Львівської Архiepархії
Мир усім Вам у Господі та Боже благословення!**

Земний шлях Ісуса Христа закінчився, але Його спасенна місія продовжує жити в конкретних людських душах. Він помер на хресті, але воскрес із гробу, що Його пильно стерегла підібрана первосвящениками та фарисеями сторожа (пор. Мт. 27, 65-66). Господь Своєю смертю переміг диявольську смертельну темноту гріха. Страшенно змучений, скатований, доценту обезсилений Христос швидко віддав духа в руки Небесного Отця, коли Його, прибитого, підняли вгору на хресті (пор. Лк. 23, 46).

Йосиф Ариматейський сміливо прибув до Пилата, просячи дозволу похоронити пресвяте Тіло Ісуса. Купив полотно, обгорнув мертве Тіло і без жодних похоронних процесій поклав його у висіченому в скелі гробі та закрив, прикотивши великий тяжкий камінь. Свідками цього простого похоронного процесу була мала групка осіб, зокрема, Марія Магдалина та Марія, мати Йосифа. Це було, за їхнім міркуванням, тимчасове поховання, бо після суботи Марія Магдалина, Марія, мати Якова, та Соломія приближалися з

купленими пахощами раннього ранку до гробу, щоб побачити тіло Господа й намастити його. Даремно журилися важким каменем, що закривав гріб Ісуса. Чомусь не думали про сторожу та печаті. Єдиний камінь був для них великою перешкодою. Незабаром ці жінки стали свідками неймовірного дива – камінь відкочений, печаті збережені, сторожа відсутня, бо втекла. «На це бо Христос умер і воскрес, щоб і над мертвими, і над живими панувати» (Рм. 14, 9).

Жодна людська сила та безпека не допомогла?! Син Божий, Ісус Христос, воскрес із мертвих! Душа Його увійшла у Тіло, оживила його й забрала із гробу. Сторожа заціпеніла з побаченого дива. Не спромоглася нічим перешкодити воскресінню та поверненню до життя Ісуса: усе залишили, побігли у місто, щоб сповістити беззаперечну правду первосвященикам та старшині юдейській; а ті – давши воякам-сторожам гроші, порадили говорити проти самих себе, що тіло вночі викрали. Що це була за військова сторожа, яка дозволила б украсти тіло? Хто викрадає мертву та ще й голу людину? Таких охоронців чекала смерть. Яка спритна диявольська видумка! Це – брехня, що не бажає погодитися із правдою, dokonаним фактом воскресіння Господнього. А тим часом Христос воскрес та являвся різним особам, Своїм апостолам та учням!

Воскресіння Христове – незаперечна правда, яка служить великим підтвердженням про воскресіння тіл усього людського роду. Це – триумф, сила, перемога, істина, що засвідчує відповідальність за наше теперішнє й майбутнє вічне життя! «Уповай на Господа й чини добро, щоб жити на землі й безпечним бути» (Пс. 37, 3). Духовне добро допоможе нам присвоїти прощення, духовні дари, спасення, любов до нашого Спасителя та вічне щасливе життя з Ним. Відкиньмо темряву, а одягнімося у Христове світло! Проженімо гріх, а приймімо осяяні дари Христа! Погорджуймо тимчасовою смертю тіла, дозволяючи огорнути себе теплом Христового воскресіння! Хай воскресіння Господнє і Його любов запалюють нас до щирого служіння Небесному Отцеві, як єдиної мети нашого життя! Покиньмо сьогодні дружбу із гріхом – хай єдиним нашим другом та приятелем буде Ісус Христос та усе, що в Ньому! Господи Ісусе Христе, змилуйся над нами!

Хай світло Господнього воскресіння своїм чистим та життєдайним промінням загляне у кожне людське серце! Воскреслий Сину Божий, дай нам мужності крокувати правдою в житті, проголосувати та боронити її, навіть коштом повиснути на хресті, бо за тим слідує життя у вічному щасливому воскресінні! Боже наш, огорни Своєю любов'ю та воскресінням усіх людей: немовлят і дорослих, дітей і старших, хворих та немічних, сильних і здорових, у в'язницях та лікарнях, в подорожах і забутих, безсильних і володарів світу, – приверни усіх до Себе і спаси!

Сердечно усіх вітаю й бажаю радості від світлого свята воскресіння Христового! Христос воскрес! Воістину воскрес!

**Благословення Господнє на Вас!
† ІГОР,
Митрополит Львівський УГКЦ**

Дано у Львові
при Архикатедральному соборі
св. Юра
19 квітня 2013 року Божого,
у день святителя Методія,
учителя слов'ян

• ТРАВЕНЬ •
2013 РОКУ БОЖОГО •
• ЧИСЛО •
94/5

Кількома рядками

ХРЕСНА ХОДА У ЛЬВОВІ...

У Хрестопоклонну неділю, на яку цьогоріч за збігом припав празник Благовіщення Пресвятої Богородиці, вулицями Львова пройшла молитовна Хресна дорога, організована Львівською архієпархією УГКЦ. Участь у ній взяли близько 20 тис. осіб. Очолив хресну ходу владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський.

...І В ТЕРНОПОЛІ

У Тернополі відбулася Хресна хода, в якій узяли участь, за різними оцінками, до 15 тисяч вірних. Першим 80-кілограмовий хрест разом зі священниками ніс владика Василій (Семенюк), Архієпископ і Митрополит Тернопільсько-Зборівський. Молитовну процесію, яка йшла центральними вулицями Тернополя приблизно 3 години, склали понад 100 священників, члени монашеских згромаджень, представники влади і молодіжних спільнот, військові, міліція, працівники культури, медицини та освіти.

ХРЕСНА ДОРОГА НЕНАРОДЖЕНОЇ ДИТИНИ В ЧОРТКОВІ

З благословення владика Дмитра (Григорака), єпарха Буцацького, в катедральному соборі Верховних апостолів Петра і Павла м. Чорткова відбулася імпровізована Хресна дорога ненародженої дитини. Учасниками були діти 1-3 класів місцевої гімназії ім. о. Маркіяна Шашкевича, які відвідують недільну школу при монастирі сестер Згромадження Пресвятої Родини.

ВИХОВАНЦІ ВИПРАВНОЇ КОЛОНІЇ ВЗЯЛИ УЧАСТЬ У ХРЕСНІЙ ДОРОЗІ

Днями вихованці Бережанської виправної колонії, що на Тернопільщині, та її працівники вдруге взяли участь у Хресній дорозі. Хлопці мали можливість висповідатися і прийняти Святе Причастя.

МОЛИТОВНИК ДЛЯ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ

17 квітня в Центральному будинку офіцерів Збройних сил України у Києві відбулася презентація молитовника для військовослужбовців «Молись і служи!». Захід було організовано за підтримки Департаменту соціальної та гуманітарної політики Міністерства оборони України.

ВЛАДИКА ВЕНЕДИКТ ВІДВІДАВ СХІДНУ КОЛЕГІЮ В АЙХШТЕТТІ

10-15 квітня, в рамках робочої поїздки до Німеччини, владика Венедикт, єпископ-помічник Львівський, здійснив візит до Східної Колегії (Collegium Orientale), що в місті Айхштетт (Баварія). Під час візиту архиєрей особисто поспілкувався зі студентами та керівництвом Колегії, а також відвідав місцевого римо-католицького єпископа Греґора Марію Ганке.

РЕГІОНАЛЬНА КОНФЕРЕНЦІЯ В ОДЕСІ

З 8 по 11 квітня в Одесі тривала регіональна конференція Міжнародної християнської морської асоціації (ICMA), в якій взяли участь морські капелани чотирьох християнських деномінацій, які служать у портах Середземного і Чорного морів та Близького Сходу, а також запрошені представники профспілкових, державних та громадських організацій, що працюють сфері мореплавства.

ХРЕСНА ДОРОГА У ПРИЛУЦЬКІЙ КОЛОНІЇ ДЛЯ НЕПОВНОЛІТНІХ

13 квітня в Прилуцькій виховній колонії волонтери пенітенціарного душпастирства зустрілися з підлітками, які є вихідцями різних регіонів країни. Їх зараз у колонії – близько 300. Вихованці та волонтери взяли участь у Хресній дорозі – молитовних роздумах про страсті Христові, про досвід Великого посту як дороги покаяння.

З життя Львівської архієпархії

Патріярх завітав до сестер-служебниць

16 квітня Патріярх нашої Церкви Блаженніший Святослав відвідав провінційну общину сестер-служебниць Непорочної Діви Марії (м. Львів, вул. Пасічна, 8). У проповіді під час Богослужіння Предстоятель УГКЦ поділився роздумами над

а через власний досвід отримання Першоієрарх і дарування того всього, що Господь нам дарує». На завершення заповнив у своїй молитві. Першоієрарх привітав нову провінційну управу сестер-служебниць і сестри-служебниці

У середу по четвертій неділі Великого посту Високопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський, відвідав Львівську духовну семінарію Святого Духа. Ігор звернувся до семінарів, наголошуючи

Митрополит Ігор молився разом із семінаристами

на важливості молитви і цілковитій відданості Богові осіб, які готуються до прийняття святої Тайни Священства. Насамкінець Митрополит звернувся до семінарійної спільноти з посвяти, готовності віддатися на Божу волю настановою: «Виганяйте вчинні Його слухати. «Господь Бог має Свої плани виховання людини й зовсім не допускає, щоб людина вказувала до важливої зустрічі з Богом, яка відбудеться Він повинен її виховувати та приготувляти до вічного щасливого життя», – підкреслив проповідник. Митрополит звернувся до семінарійної спільноти з посвяти, готовності віддатися на Божу волю настановою: «Виганяйте вчинні Його слухати. «Господь Бог має Свої плани виховання людини й зовсім не допускає, щоб людина вказувала до важливої зустрічі з Богом, яка відбудеться Він повинен її виховувати та приготувляти до вічного щасливого життя», – підкреслив проповідник.

На 20-ліття храму завітав Митрополит

У четверту неділю Великого посту Високопреосвященний Митрополит Ігор відвідав парафію Успіння Пресвятої Богородиці, що в с. Лапаївка Сокольницького протопресвітерату. Пастирський візит Митрополита відбувся з нагоди 20-ліття побудови храму. Тут архиєрей відслужив Архиєрейську Божественну Літургію, в якій йому співслужили адміністратор храму о. Інокентій Волошин та о. Андріан Марцін, о. Степан Глушак і о. Михайло Стахнів.

У своєму слові Високопреосвященний владика наголосив на важливості віри в житті християнина, а також підкреслив, що християнин має уникати лицемірства і бути правдивим з Богом: «Віра в Бога – необхідна річ до спасіння кожної людини. Хто не вірує в Бога та не живе згідно з даними людям Заповідями Божими, така особа прирікає себе на вічну загибель, на відкинення від Господа та вічну муку. Жити вірою – означає цілковито довірити своє життя Господові, усе покласти в Його руки,

а зі свого боку – пізнавати Його волю та чинити усе необхідне, що Йому до вподоби. Бо людина, яка мовить, що вірить у Господа, а живе так, як їй заманеться, й бажає, щоб Бог пристосовувався до її життя, це – не віра, а спокушання Бога», – резюмував проповідник.

Після завершення Літургії о. Інокентій подякував Митрополитові за спільну молитву з нагоди ювілею храму, а також за постійну батьківську опіку.

Унісон молитви та музичних страсних творів

У четверту неділю Великого посту у храмі Воскресіння Христового (м. Львів, вул. Городоцька, 319а) звучали духовні твори страсного характеру у виконанні бандуриста й лірника Юліана Китастого та заслуженої хорової капели «Боян». Мета цього заходу – допомогти молільникам за-

рафіяни храму молитись Хресну дорогу за участю заслуженої хорової капели «Боян», кожної Божественної Літургії, що служилась у храмі, відомий бандурист та лірник виконав на бандурі покаєнні псалми та канти, які становлять слухачів до молитовних роздумів. Також увечері па-

Гарнізонний храм у Львові вітав високих гостей

цінними пам'ятками. Військовики були вражені величчю та красою гарнізонного храму.

Заступник міністра оборони України висловив своє захоплення від того, що такий величний храм призначено для духовних потреб військовослужбовців та членів їхніх сімей і був відкритий з нагоди 20-ї річниці утворення Збройних сил України саме за старанням військовослужбовців. «Ті люди, які моляться у цьому храмі, повинні вважати себе найбагатшими людьми», – відзначив на завершенні зустрічі високопосадовець із Києва.

Від часу, коли для богослужінь відкрили гарнізонний храм святих апостолів Петра і Павла у м. Львові, у ньому побувало чимало гостей і зацікавлених осіб. Ось і зовсім недавно сюди у супроводі керівників Західного оперативного командування за-

Духовне слово для священничих дружин

Духовна віднова розпочалася Архиєрейською Божественною Літургією, яку очолив Високопреосвященний владика Ігор, Архієпископ і Митрополит Львівський. У своєму слові архиєрей закликав дбати про духовний стан та скріплюватись у вірі. Крім того, владика Ігор наголосив, що необхідно терпеливо прямувати до вдосконалення: «Християни подібні до сирого дерева, кинутого у вогонь, яке піниться, не бажає горіти, з якого

виходить вода, парус, висушується, і тоді поволі його огортає полум'я й воно починає горіти. Заглядаймо часто у нашу душу й просімо Господа та наших ближніх, щоб допомагали нам в її очищенні, не гніваючись на прикрі слова чи незгоди з нашими поглядами».

Додамо, що в часі, коли ми слухали духовні науки, з дітьми працювали аніматори з парафії свв. Володимира і Ольги (вул. Симоненка, 5а).

У суботу після празника Благовіщення до Львівської духовної семінарії Святого Духа з'їхалися дружини священнослужителів Львівської митрополії. Тут для них відбувалися одноденні великопосні реколекції, котрі талановито провадив

ієромонах Ігор Колісник, протоігумен Львівської провінції Згромадження отців-редемптористів. У реколекційних науках він акцентував на важливості віри під час звичайних, щоденних життєвих ситуацій, які вимагають великої витривалості та терпеливості.

Євангелізаційні місії в Рудно

Упродовж трьох днів, з 14 по 16 квітня, тривали євангелізаційні місії у парафії Воздвиження Чесного Хреста (м. Львів-Рудно), адміністратором якої є о. Теодор Заблоцький.

«Блаженні новомученики УГКЦ – свідки правдивої віри» – саме під такою назвою відбувались місії, організовані Комісією Львівської архієпархії з питань євангелізації.

До місії активно долучились сестри-василіянки, які привезли сюди мощі блаженного священномученика Василія Величковського. Зазначимо, що ці мощі перебуватимуть у парафіяльному храмі постійно. Також монахині відвідали місцеву середню загальноосвітню школу № 74. Під час зустрічей зі школярами монахині виголосили ряд духовних наук про свідчення віри в житті цього блаженного.

Додамо, що після богослужень ректор Василіянського інституту філософсько-богословських студій ім. Й. Рутського, що у Брюховичах, ієромонах

Йосафат Хаймик, ЧСВВ провів у храмі чудові реколекційні науки. Реколектант на основі недільного євангелія про уздоровлення німого поділився з численною громадою своїми роздумами. Він наголосив, що необхідно не лише чути слово Боже, а з вірою приймати його до свого серця.

Як повідомив о. Теодор Заблоцький, віряни парафіяльної спільноти радо приходили на духовні науки, багато з них приступили до святих Тайн Покаяння та Євхаристії.

Молодіжні реколекції в Брюховичах

Упродовж трьох днів, з 5 по 7 квітня, у Василіянському інституті філософсько-богословських студій в смт. Брюховичі тривали молодіжні реколекції на тему «Все своє життя Христу Богові віддаймо».

Реколекційні науки провадив о. Василь Огірко, ЧСВВ. Він провів п'ять наук, які безпосередньо стосувалися значення Бога та

довіри Йому в нашому житті. Учасники реколекцій, віком 13-15 років, охоче брали участь в науках та інтерактивних іграх, які були частиною духовної віднови.

Як повідомили організатори, молодь позитивно сприйняла реколекції. Чимало з них висловили бажання, щоби подібні заходи відбувалися частіше.

Кількома рядками

МІСІЇ ТВЕРЕЗОСТІ В УГКЦ ТРИВАЮТЬ

11 квітня в парафії Пресвятої Трійці у с. Терновиці, що на Яворівщині, відбулися місії тверезості. Одразу зауважимо, що вже певний час у цій парафії люди не справляють поминок, як одну з нагод для вживання алкоголю, – повідомив д-н Тарас Гадомський.

ПЛЕКАННЯ ЕКОЛОГІЧНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ У БРОДІВСЬКІЙ ГІМНАЗІЇ

12 квітня у Бродівській гімназії ім. Івана Труша, в рамках тижня духовності, відбувся урок-плекання екологічної відповідальності. Захід провів голова Екологічної комісії Сокальсько-Жовківської єпархії о. Тарас Дзьоба.

У РИМІ ВІДІЙШЛА ПО ВІЧНУ НАГОРОДУ СЕСТРА-СЛУЖЕБНИЦЯ СОФІЯ МУДРА

Уранці 12 квітня в Римі, на 70-му році чернецого покликання, відійшла до вічності сестра-служебниця Софія Анастасія Мудра – рідна сестра владика Софрона Мудрого, ЧСВВ. Вона народилася 8 лютого 1922 року в Золочеві на Львівщині, 1943 року вступила до Згромадження сестер-служебниць Непорочної Діви Марії, склавши вічні обіти 1959 року.

У ДРОГОБИЦЬКІЙ СЕМІНАРІЇ ПОМ'ЯНУЛИ ВЛАДИКУ ЮЛІАНА (ВОРОНОВСЬКОГО)

8 квітня, напередодні 40-го дня після смерті першого єпископа Самбірсько-Дрогобицької єпархії УГКЦ та засновника Дрогобицької духовної семінарії владика Юліана (Воронівського), семінаристи підготували Вечір пам'яті. Молитва і спогади – ось два аспекти, на яких наголошували цього вечора.

ВЛАДИКА ГЛІБ ВІДВІДАВ ВІРНИХ УГКЦ В ІРЛАНДІЇ

7 квітня, на свято Благовіщення та в Хрестопоклонну неділю, владика Гліб (Лончина), єпископ єпархії Пресвятої Родина з осідком у Лондоні, відвідав вірних Української Греко-Католицької Церкви в Ірландії, де в храмі Блаженного Миколая Чарнецького м. Дубліна відслужив Божественну Літургію.

УКРАЇНЦІ РИГИ ОТРИМАЛИ СВЯЩЕНИКА

31 березня в ризькій парафії УГКЦ (Латвія) розпочав душпастирське служіння о. Роман Сапужак, який виявив бажання працювати для української діаспори і був переведений до Риги.

БЛИЗЬКО ШЕСТИ ТИСЯЧ ШКОЛЯРІВ ВЗЯЛО УЧАСТЬ У ПРОЩІ ДО МОЩЕЙ СВЯТОГО ДОНА БОСКО

8 квітня, з нагоди перебування в м. Львові мощей Дона Боско – покровителя дітей, молоді, батьків і педагогів, відбулася проща учнів шкіл міста до храму Покрова Пресвятої Богородиці (вул. Личаківська, 175), де з 6 квітня виставлено святиню для вшанування і молитви всіх охочих.

СЕМІНАРИ НА ТЕМУ «АЛКОГОЛЬ ТА ПРАВДА ПРО НЬОГО»

9-го квітня у львівських загальноосвітніх середніх школах № 27 та № 52 були проведені семінари на тему «Алкоголь та правда про нього». Вони організовані підкомісією «За тверезість життя» у Львівській архієпархії. Провів семінари працівник підкомісії диякон Тарас Гадомський.

ВЕЛИКОПОСНІ РЕКОЛЕКЦІЇ ДЛЯ ГРЕКО-КАТОЛІКІВ У РОСІЇ

5-7 квітня в греко-католицькій парафії м. Мегіон Ханті-Мансійського округу Росії відбулися великопосні реколекції для мирян. Духовні вправи провів протоієрей Андрій Зверев – парох парафії св. священномученика Йосафата м. Копейськ Челябінської області, – повідомив адміністратор парафії о. Василь Мельникович.

3 ЖИТТЯ УГКЦ

УКРАЇНЦІ ПРАЗНИКУЮТЬ У МАДРИДІ
7 квітня у парафії Благівіщення Пресвятої Діви Марії, що в Мадриді, відзначили храмове свято. Сюди завітав владика Діонісій (Ляхович), Апостольський візитатор для українських греко-католиків Італії та Іспанії, де відслужив Божественну Літургію.

КОМПАНІЯ LIFE:) – «КАРИТАСУ УКРАЇНИ»
У рамках соціального проекту «Час добрих вчинків!» оператор мобільного зв'язку life:) передав майже 400 мобільних телефонів підопічним «Карітасу України». Через регіональні організації «Карітасу» телефони зі стартовими пакетами будуть передані представникам незахищених верств населення у Києві, Тернополі, Львові, Дрогобичі і Бродях.

ВЕЛИКОПОСНІ РЕКОЛЕКЦІЇ ДЛЯ ПРАЦІВНИКІВ ПАТРІАРШОЇ КУРІЇ УГКЦ
3-5 квітня у реколекційно-відпочинковому комплексі Львівської архієпархії УГКЦ відбулися великопосні реколекції під гаслом «Бог обернув усе на добре», які для працівників Патріаршої курії УГКЦ провів владика Богдан (Дзюрах), Адміністратор Патріаршої курії УГКЦ.

ЮВІЛЕЙ ВЛАДИКИ СОФРОНА МУДРОГО
27 листопада цього року владика Софронів (Мудрому) виповнюється 90 років. З цієї нагоди в Івано-Франківську створили організаційний комітет, який планує та організовує заходи, приурочені святкуванню. Вже розпочали роботу над документальним фільмом про владика Софрона.

ВИСОКІ РОЗМОВИ ПРО ЮВІЛЕЙ ХРИЩЕННЯ РУСИ-УКРАЇНИ
Блаженніший Святослав (Шевчук) узяв участь у зустрічі Президента України Віктора Януковича із Всеукраїнською радою Церков і релігійних організацій. Зустріч була відзначенню 1025-річчя запровадження християнства в Київській Русі.

У СЛАВУТИЧІ ОСВЯТИЛИ ХРЕСТ ПІД ЗАБУДОВУ ХРАМУ
У м. Славутичі (Київщина) владика Йосиф (Мілян), Єпископ-помічник Київської архієпархії УГКЦ, освятив хрест та місце під забудову храму Святого Архистратига Михаїла УГКЦ. Урочистості розпочалися Архирейською Божественною Літургією Василя Великого, яку очолив владика Йосиф.

У МАДРИДІ ПРОВЕЛИ ВЕЧІР-РЕКВІЄМ, ПРИСВЯЧЕНИЙ УКРАЇНСЬКИМ НОВОМУЧЕНИКАМ
В українській парафії Благівіщення Пресвятої Діви Марії м. Мадрида відбувся вечір-реквієм, присвячений 50-річчю виходу з тюремного заслання Патріарха УГКЦ Йосифа (Сліпого) та вшануванню нових священномучеників УГКЦ, беатифікованих Папою Іваном Павлом II 27 червня 2001 року у Львові. Захід проведено в рамках 1025-річчя Хрищення Русі-України та Року віри.

ПАЛОМНИЦТВО ДО СВЯТОГО КЛИМЕНТА
Нещодавно відбулося паломництво духовенства Херсонського деканату Одесько-Кримського екзархату УГКЦ до храму Пресвятої Тройці, що у смт Відрадне (Автономна Республіка Крим). Проща була приурочена до Року віри.

ВЕЛИКОПОСНІ РЕКОЛЕКЦІЇ В БАРСЕЛОНІ
Для українців в Іспанії, в храмі Матері Божої Неустанної Помочі, що в Барселоні, де душпастирюють отці редemptористи, відбулися триденні реколекції під проводом о. Євгена Небесняка, салезіанина.

У четверту неділю Великого посту Блаженніший Святослав (Шевчук) молився у с. Северинівці, що на Київщині – в одній із наймолодших парафій Київської архієпархії УГКЦ. Таким жестом Глава Церкви хотів запевнити вірних цієї парафії, що ієрархія Церкви про них пам'ятає та всіляко їх підтримує.

– Ми часом не вповні усвідомлюємо того, що людина є духовною істотою, – сказав

У Миколаєві зведуть перший греко-католицький храм

14 квітня владика Василь (Івасюк), екзарх Одесько-Кримський УГКЦ, – це благословення і милість Бога для людей, які тут проживають.

Як відомо, греко-католицька громада в Миколаєві була зареєстрована в 2005 році. І лише у 2012 році греко-католицького храму у Мико-

лаєві. За словами владика Василя, будівництво храму – це благословення і милість Бога для людей, які тут проживають. Як відомо, греко-католицька громада в Миколаєві була зареєстрована в 2005 році. І лише у 2012 році греко-католицького храму у Мико-

лаєві. За словами владика Василя, будівництво храму – це благословення і милість Бога для людей, які тут проживають.

У четверту неділю Великого посту вулицями Чернівців пройшла екуменічна Хресна хода. Захід із благословення владика Миколи (Сімкайла),

епарха Коломийського Чернівецького, очолив Валерій Сиротюк, вікарій Буковинський. У ході разом із духовенством УГКЦ та РКЦ молився вірменський

епарха Коломийського Чернівецького, очолив Валерій Сиротюк, вікарій Буковинський. У ході разом із духовенством УГКЦ та РКЦ молився вірменський

Патріарх завітав до наймолодшої парафії

Блаженніший Святослав під час проповіді на Божественній Літургії. – Адже все те, що з нами відбувається в тілесному, матеріальному світі, навіть наші психологічні переживання, є виявом духовної сфери людини.

Глава УГКЦ пригадав, що цього року, який є Роком віри, католики світу дякують Господу за дар віри, який «стільки часу на наших землях плодоносить».

– Просимо Бога, щоб Він робив нас щоразу більшими у вірі. Адже якщо Дух Божий буде серед нас і в нас, то всі гріхи і немочі можна буде подолати, – завершив він.

Після Літургії Патріарх поспілкувався з парафіянами, оглянув катехитичний клас та відвідав будівництво храму.

ку під побудову храму в обласному центрі. Перший відає настоятель греко-католицького храму тут буде зведено в береговій зоні мікрорайону Північний, на вул. Архітектора Стара. На час мого відбудується бо-

У Чернівцях пройшла екуменічна Хресна хода

священик Нерсес, – повідомив Антоній Ромко.

Цього року тексти для роздумів читали члени братства та сестрицтва собору Успіння Пресвятої Богородиці. Одну зі стацій зачитував шестирічний Тарас, учень недільної школи. Після цього біля хреста зібралося

багато дітей, які згодом несли хрест. Майже три години буковинці жили життям біблійного народу часів Христа. Останні хвилини духовного дійства – поцілунок дерева, на якому вмирав Син Божий, – проходили у співкатодральному соборі Успіння Пресвятої Богородиці.

багато дітей, які згодом несли хрест. Майже три години буковинці жили життям біблійного народу часів Христа. Останні хвилини духовного дійства – поцілунок дерева, на якому вмирав Син Божий, – проходили у співкатодральному соборі Успіння Пресвятої Богородиці.

Великопосні реколекції в місті Черкаси

У другу неділю Великого Посту на парафії Святого Володимира міста Черкаси відбулися щорічні триденні Великопосні реколекції, які на запрошення адміністрації парафії о. Петра Кічули провадив о. Віталій Воєца. Цього року темою реколекцій було – «Віра, і яка вона є у мені». У своїх на- на запрошення адміністрації парафії о. Петра Кічули провадив о. Віталій Воєца. Цього року темою реколекцій було – «Віра, і яка вона є у мені». У своїх на-

також заторкнув питання співвідношення хвороби тіла та душі, поняття і важливість тиші та тиші у нашому житті, глибшого усвідомлення важливості Таїнства Покаяння, а також дружби, яку можемо мати не лише від людей, але й від самого Ісуса Христа. Також на запрошення настоятеля відгукнувся випускник Дрогобицької духовної семінарії бр.

Іван Ковальчук, який виголосив науку про важливість віри для кожної людини та роль Пречистої Богородиці у питанні нашого особистого спасіння. На завершення реколекцій відбулося соборування вірних та на згадку були роздані образочки.

Повідомила
Галина КІЧУЛА

«Шлях болю» в Івано-Франківську

Учасники молодіжної християнської спільноти «Я ЖИВУ», що при парафії Покрова Пресвятої Богородиці м. Вінниці, під проводом о. Теодосія Савчука, ВС, здійснили поїздку до Івано-Франківська. Молодь показувала виставу під назвою «Шлях болю», сюжетом якої були останні години життя Господа нашого Ісуса Христа та їх значення у житті людини.

Дебют вистави відбувся у селі Микитинці під Івано-Франківськом, у рідному селі о. Теодосія в селі Крихівці, що

досяг. У виступі також брав участь народний аматорський хор духовної музики «Сяйво». Учасники вистави мали нагоду побувати у музеї історії села та служити Божественну Літургію у парафіяльному храмі. Жителі села тепло прийняли гостей, а також, показуючи приклад справжнього християнина, нагодували і прийняли молодь на ночівлю.

Наступного дня вінничани виступали у храмі Свв. Кирила та Методія в селі Крихівці, що

знаходиться під опікою отців згромадження Воплоченого Слова. Після виступу учасники побували у Домі Милосердя, яким опікуються сестри-монахині Чернечої Родни Воплоченого Слова.

Вистава розчулила людей до сліз. Хочеться вірити в те, що особливо у час Великого посту кожен задумається над своїм життям, над скоєними гріхами, які стали причиною страждань і смерті Ісуса Христа.

Оксана ФІЛЬ,
учасниця спільноти
«Я ЖИВУ».

В Донецьку молилися за абортованих дітей

В часі Великого посту парафіяльна спільнота катедрального собору Покрова Пресвятої Богородиці УГКЦ м. Донецька вшанувала пам'ять аборттованих дітей. Про аборт та його наслідки розповіла присутнім парафіянам с. Єроніма Вовчак, СНДМ. Після цього усі помолилися Хресну дорогу ненародженої дитини, яку провадила с. Єроніма спільно з парафіяльною мо-

лоддю. Наостанок до усіх присутніх звернувся владика Степан (Меньок), екзарх Донецько-Харківський УГКЦ, який назвав аборт «сучасним геноцидом», адже щороку, за його словами, у всьому світі вбивають близько 54 мільйонів ненароджених дітей. В Україні офіційно зареєстровано смерть від абортів близько 30 мільйонів дітей.

У Венгожеві відбулися Таворські говіння

Цього року у Святомихайлівському василіянському монастирі у Венгожеві (Польща) відбулися чергові духовні вправи під духовним проводом ієрм. Ігоря Гарасима ЧСВВ, на які приїхали люди з Варшави, Ольштина, Срокова, Лідзбарка Вармінського, Гурова, а також з міста Радехів Львівської області.

Цьогорічні Таворські говіння – саме таку назву мають ці духовні вправи – відбуваються в часі Великого Посту. Щоб учасники говінь могли краще пізнати живу традицію Східної Церкви, у четвер та п'ятницю служилася свята Літургія Передшеосвячених Дарів, яку супроводжували співом парафіяни з Гжицька Богдан П'єтнотка та Роман

Туз – випускники реґентського інституту в Перемишлі. Учасники спільно читали Євангеліє від Матея, спільно ділилися своїми думками, а також, окрім церковного правила, мали духовні науки про християнську свободу.

Ієромонах Ігор ГАРАСИМ, ЧСВВ

Хресна хода в Донецьку

«Хресту твоєму поклоняємось, Владико, і святе воскресіння Твоє славимо!» Ця прекрасна молитва поклоніння хресту, тобто визнання терпіння Христа і перемога Життя над смертю – воскресіння Ісуса – присутня як у західній (у римо-католиків), так і в східній літургійній традиції.

Під спів саме цієї молитви у Донецьку 24 березня, в першу неділю Великого посту та у свято Вербної неділі за римо-католицьким церковним календарем, почалася спільна хресна хода від греко-католицького катедрального храму Покрова Пресвятої Богородиці до римо-католицького костелу св. Йосифа. Таким чином уже другий рік поспіль християни двох обрядів звершують спільну ходу, молитовно переживаючи страждання Христа, щоб не тільки виявити і зміцнити свою віру, але й засвідчити єдність Вселенської Христової Церкви, яка насправді дихає двома «легенями» східної і західної традицій, а також з метою євангелізації.

Міська влада Донецька прихильно поставилася до цього молитовного заходу і надала у супровід відділ правоохоронців, які подбали про безпеку хресної ходи, за що учасники заходу щиро їм вдячні. Це, окрім іншого, підкреслив о. Річард у завершальному слові в костелі.

Хресну ходу очолили священники: греко-католицькі – о. Роман Вовк, о. Лев Кметко, о. Михайло Заверчук, о. Сергій Паламарчук; римо-католицький – о. Річард, а також сестри-служебниці Непорочної Діви Марії та черниці Римо-Католицької Церкви.

Серед учасників ходи була і молодь, і люди як середнього, так і старшого віку. І всі долали цю дорогу, неначе справді брали участь у хресній ході Спасителя на Голготу.

На кожній стації з короткими зупинками читалося розважання страстей Хресної дороги Христа. Сміливий і рішучий дівочий голос, підсилений колонкою мегафону, під час усієї дороги співав молитовні пісні, і їх підхоплювали усі.

Погода в цей день була холодно-вітряною, зі сніговієм та хурделицею, однак вірян на хресну ходу зібралося майже сто осіб. Час від часу пробивалося з-за хмар сонячне проміння, і це виглядало, наче Бог посилає промені Своєї благодаті на окутане негожою похмурістю місто. І справді, сонячне проміння в таку погоду – це образ щедрої Божої руки і мов подих вічної Любові, що прагне розвіяти похмурі хмари невірства багатьох. Але хто і як сприймає її, цю благодать, особливо коли йдеться про тих, хто зустрівся дорогою ту хресну ходу? Хоч перехожі з цікавістю спостерігали за нею, та, здається, мало хто розумів, що це відбувається. Ніхто не сумнівався лише в тому, що це – релігійний похід. Хтось з перехожих навіть запитав, кого це ховають... Деколи думається, скільки ж то це потрібно живого і життєдайного Євангельського Слова, щоб розбудити часто охоплене, на жаль, не лише негожою похмурістю, але й сном невірства місто!

Розважання першої стації Хресної дороги відбулося у храмі Покрова Пресвятої Богородиці (УГКЦ), коли до вірних з пастирським словом промовляли і владика Степан (Меньок), екзарх Донецько-Харківський УГКЦ, і парох римо-католицької спільноти о. Річард.

У греко-католицькій церкві св. Миколая молилися восьму стацію, згадуючи під час розважання про побожних єрусалимських жінок, які з гріким плачем і співчуттям слідували за Христом страшною дорогою на місце розп'яття. «Не плачте наді мною, а плачте над собою та над вашими дітьми!» (Лк. 23.28) – так промовив Спаситель до них. Любов і співчуття до людей перевищує фізичний біль Ісуса Христа. І чи це не виклик для нас?..

Наблизившись до костелу св. Йосифа і завершуючи ходу, віряни молитовно розважали над останньою стацією Хресної дороги, коли Ісуса Христа вкладають до гробу. Уже в самому костелі слова подяки за спільну молитву висловили о. Річард і владика Степан.

Похід закінчився. Однак вірні не хотіли розходитися! Щось об'єднало усіх. Ось так спільна молитва робить нас однією духовною родиною. Окрім того, ми чітко зрозуміли у ті хвилини, що як би ми, віруючі, не були розкидані чи у нашому великому місті, чи й у цілому світі, вона – молитва, нас об'єднує. І ще – що нас, християн, є багато.

Учасник хресної ходи

Мандруючи Інтернетом

ЧЕРЕЗ ЗРОСТАННЯ ПОКЛИКАНЬ

США РОЗБУДОВУЮТЬ СЕМІНАРІЮ У РИМІ

Американська семінарія в Римі вщерть переповнена студентами: зараз там навчаються 250 семінаристів, а охочих вступити є значно більше. З огляду на це там прийняли рішення побудувати нове, 10-поверхове крило семінарії, розташованої на пагорбі Янікулум. У фундамент вже заклали перший камінь. Будівлю планують здати в експлуатацію восени наступного року. Гроші на будівництво – 8,5 млн. доларів – пожертвувала одна американська родина.

– Нова будівля, – пояснює віце-ректор Папської північноамериканської семінарії о. Майкл Фармер, – потрібна насамперед тому, що вже кілька років охочих вчитися у семінарії більше, ніж вона може вмістити. Нині у нас – понад 250 семінаристів. І більше місць немає. Також нам потрібні місця для тих лекцій, які 50 років тому ще не викладали, наприклад, з гомілетики. Така переповненість нашої семінарії в основному пов'язана з тим, що у Церкві в Сполучених Штатах зростає кількість покликаних; крім цього, в нашій семінарії готуються до служіння також і семінаристи Канади та Австралії.

<http://pl.radiovaticana.va>

НА СІЦИЛІЇ ВБИВАЮТЬ ЗА ПОГАНУ ПРОПОВІДЬ

33-річний безробітний Антоніо Інкандела заарештований за звинуваченням у вбивстві священика. У поліції він заявив, що не зміг витерпіти проповідь о. Мікеле Ді Стефано, яка здалася йому низькопробною. За це він і побив літнього священика. Інкандела пояснив, що не мав наміру вбити священика, а тільки хотів «дати йому урок», але не розрахував своєї сили і забив сільського падре на смерть.

Інцидент стався 27 лютого в невеликому селищі Уммарі на західному узбережжі Сіцилії, поблизу Трапані. Убивця накинувся на о. Мікеле Ді Стефано під час сну останнього і почав бити рукояткою мотики. Він не тільки убив, але й пограбував священика. Його затримали, коли злочинець спробував використовувати банківську кредитну картку священика в банкоматі, – повідомили представники поліції.

Розслідування триває. Не виключено, що пояснення вбивці вигадані ним з метою применшити свою вину.

ДЛЯ БУДІВНИЦТВА МЕЧЕТЕЙ І ЦЕРКОВ ПОТРІБНЕ ЄДИНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

Коптський патріарх Тавадрос II запросив правової допомоги для будівництва церков у Єгипті. На зустрічі з представниками ради шури, які прийшли до патріарха висловити свої співчуття з приводу останніх нападів на місцевих християн, глава Коптської Церкви заявив, що Єгипту необхідне законодавство, яке перешкоджало би розвитку релігійних конфліктів.

Багато мусульман виступає проти твореного екстремістами беззаконня, але «одних добрих почуттів» недостатньо. Згідно з заявою члена шури Надії Хенрі, патріарх Тавадрос II зажадав у політиків єдиного законодавства стосовно принципів будівництва мусульманських і християнських культурних споруд. У 2011 році правляча тоді Верховна рада збройних сил пообіцяла християнам подібний закон, але його так і не було прийнято.

Зараз копти вимагають зняття обмежень на будівництво та реконструкцію церков. За даними єгипетського міністерства у справах релігій, в країні нараховується близько 92 тис. мечетей. Кількість церков, згідно з газетою «Аль-Ахрам», не перевищує 2,5 тисячі.

До слова кажучи, за нещодавній напад ісламістів на собор св. Марка в Каїрі було заарештовано... коптів.

«Кіріос»

Папа призначив комісію, яка допомагатиме реформувати Курію

Державний секретаріат Ватикану повідомив про те, що Папа Франциск іменував комісію з дев'яти кардиналів, які допомагатимуть йому реформувати ватиканську бюрократію. Таку рекомендацію кардинали висловили ще під час обговорень напередодні конклаву.

У списку обраних кардиналів є представники усіх п'яти континентів. Двоє з них представляють Європу – традиційне серце Церкви, і лише один із них – італієць. Координатором цієї групи Папа призначив кардинала Оскара Родріґеса Марадьяґу з Гондурасу.

До складу комісії увійшли:

кардинал Джузеппе Бертелло, президент Губернаторства міста-держави Ватикан;

кардинал Франсіско Хав'єр Еррасуріс Осса, Архієпископ-емерит Сантьяґо-де-Чилі (Чилі);

кардинал Освальд Грасіас, Архієпископ Бомбею (Індія);

кардинал Рейнхард Маркс, Архієпископ Мюнхена та Фрайзинґа (Німеччина);

кардинал Лоран Монсенґво Пасіня, Архієпископ Кіншаси (Демократична Республіка Конго);

кардинал Шон Патрік О'Меллі, Архієпископ

Бостона (США);
кардинал Джордж Пелл, Архієпископ Сіднею (Австралія);
кардинал Оскар Андрес Родріґес Марадьяґа, Архієпископ Тегусігальпи (Гондурас) – в ролі координатора;

Єпископ Марчелло Семамаро з Альбано (Італія) – в ролі секретаря.

Перша зустріч членів цієї групи запланована на 1-3 жовтня 2013 року, однак Святіший Отець вже контактує із вищезазначеними кардиналами.

Ватикан закликає припинити дискримінацію християн у Європі

Ватикан стурбований відсутністю чуйності серед європейського населення щодо проблеми дискримінації християн на континенті. Представник держсекретаріату Ватикану о. Флоріан Кольфхаус посягнув в інтерв'ю порталу domradio.de, що, незважаючи на відсутність прямих переслідувань християн за віру, в Європі зафіксовані численні факти дискримінації християн.

Акти вандалізму щодо святинь поступово перетворюються на звичне

явище, регулярно фіксуються в різних європейських країнах. Наприклад, у Німеччині щорічно здійснюються від 300 до 400 актів вандалізму в церквах та на християнських кладовищах. Близько 400 випадків дискримінації щодо представників релігійних установ зафіксовано за перші 10 місяців 2012 року у Франції. Статистика інших європейських держав також невтішна.

установ вкрай рідко публікуються в ЗМІ. Коли що-небудь подібне трапляється стосовно, наприклад, синагоги, то ми спостерігаємо хвилю зрозумілого обурення в ЗМІ, а що до християнських храмів і кладовищ, то в Європі бракує чутливості стосовно антихристиянських акцій», – з жалем прокоментував ситуацію о. Кольфхаус. Він вважає, що необхідно привертати до цього увагу на політичному рівні.

«Кіріос»

За 13 років кількість палестинських християн скоротилася вдвічі

Кількість християн на території Палестини в період 2000-2013 рр. скоротилася вдвічі: якщо на початку тисячоліття християнство тут сповідували 2% населення, то через 13 років – лише 1%. Такі результати дослідження, проведеного палестинською християнкою – викладачем міжнародного права, членом мусульмансько-християнського Комітету зі збереження Єрусалиму і Святої Землі Ханною Іссою. Зменшення чисельності християн на Близькому Сході дослідниця називає «соціальною катастрофою».

Сьогодні близько 47 тис. християн живе на зайнятих Ізраїлем в 1967 році палестинських територіях, і ще 110 тис. християн

проживає на землях, де в 1948 році виникла Ізраїльська держава. Цікаво, що в 1948 році в Єрусалимі налічувалося 27 тис. християн, а зараз – близько 5 тис.

Різке скорочення частки християн в Палестині є, по-перше, наслідком еміграції, а, по-друге, обумовлено низьким темпом приросту християнського населення

порівняно з мусульманським.

На думку о. Мануеля Мусалама, який довгий час служив в одному з храмів сектора Газа, необхідно створити протидію політичним, економічним та соціальним чинникам, які спричинюють вимушену еміграцію християн. Зокрема, про причини еміграції християн з палестинських територій священик говорить так: «Християни виїжджають з Гази та інших міст, оскільки тут відсутні гідні умови для життя. Вони продають свої квартири в Єрусалимі, оскільки за них їм пропонують величезні суми, на які вони можуть купити житло на Заході, де, на їхню думку, знайдуть краще життя».

Fides

Українські святині на грані виключення з ЮНЕСКО

Софію Київську та Києво-Печерську Лавру невідві можуть виключити з переліку об'єктів охорони культурної та історичної спадщини ЮНЕСКО. Такі дані побутують у Комісії з культури Київради.

За словами голови комісії Дмитра Нікульшина, нещодавно депутати Київради проігнорували документ, що регламен-

тує діяльність у буферній зоні пам'яток. Подійкують, що Київ можуть за це виключити зі списку охоронної зони ЮНЕСКО. Попри це, нещодавно Вищий господарський суд України зобов'язав Київраду укласти договір щодо оренди ділянки з товариством «Дікас», який дозволить будівництво 47-метрової «висо-

тки» поблизу Софії Київської. У цьому договорі йдеться про землю на перетині вул. Стрілецької та Георгіївського провулку.

Нагадаємо, що відносна Київ інспектує комісія ЮНЕСКО. Варто зазначити, що представники комісії не оминули увагою й буферну зону Софії Київської, пробле-

ма якої уже не вперше висвітлюється у ЗМІ та викликає досить неоднозначні погляди щодо якої б то не було діяльності у ній.

«Кіріос»

Єпископ розкрив міжнародну змову зі скорочення населення Землі

Єпископ міста Алькала-де-Енарес (Іспанія) Хуан Антоніо Рейґ Пла звинувачує університети, політичні партії, профспілки, а також ООН, ЮНЕСКО та деякі інші політичні інститути у фінансуванні проектів, спрямованих на скорочення народонаселення, повідомляє «La Vanguardia» в статті, підготовленій за матеріалами агентства «Europa Press». Таким чином священнослужитель включився в дебати про іспанський закон щодо абортів.

«Це грандіозний проект всього цього міжнародного комплексу – зменшити число їдців, щоб за столом не додавалося народу», – заявив монс. Рейґ Пла в інтерв'ю, зіславшись на слова Папи Івана Павла II в енцикліці «Evangelium Vitae» від 1995 року.

За словами єпископа, корінна причина – парадигма, породжена «сексуальною революцією», що має продовження в «антропологічній революції, яка бажає змінити природу людини». В Іспанії

він нарахував 17 законів та указів «проти життя, шлюбу і сім'ї».

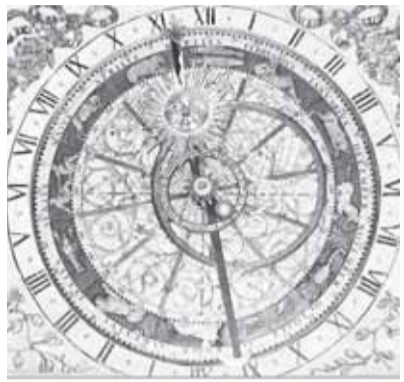
Замах на стародавній годинник

Жан, залізним протом спробував вивести з ладу механізм годинника, датованого XIV століттям. Хоч вандала невдовзі було заарештовано, однак частина механізму постраждала. Погромник пояснив свої дії тим, що величність годинника заважає зосередитися на молитві.

Ліонський собор Сен-Жан, будівництво якого тривало в період з XII по XV ст., є об'єктом Всесвітньої спадщини ЮНЕСКО. У храмі знаходиться діючий астрономічний годинник, що є найстаршим у Франції і одним із найстарших у

світі. Його було сконструйовано в XIV ст., а в останній чверті XVI ст., після пошкодження його гугенотами, – реставровано. У XVIII ст. на ньому з'явився хвилинний циферблат зі стрілкою. Годинник показує години, хвилини, дату, положення Місяця і Сонця відносно Землі, а також схід найбільш яскравих зірок над Ліоном. Передзвін годинника супроводжується рухом ляльок-автоматів, що розміщені у верхній частині годинника і зображують сценки на релігійні теми, і лунає 4 рази на день.

Седмица.RU

У древньому католицькому соборі французького Ліона іранець розбив астрономічний годинник. За інформацією видання «Le Progres», 28-річний громадянин Ірану, перебуваючи в соборі Сен-

В Єрусалимі з'явиться музей історії християнства

«Terra Sancta Museum», який відкриється в Єрусалимі на Via Dolorosa (Хресна Дорога) в 2015 році, розповідатиме про коріння християнства і сучасного релігійного життя на Святій Землі. Про це в інтерв'ю Радіо Ватикан повідомив францисканський кустод Святої Землі П'єр-Баттіста Піццабалла, який є одним з координаторів проекту. На думку організаторів музею, у зв'язку з ослабленням християнства на європейському континенті виникла необхідність задуматися над його витоками.

До музею запрошуватимуть людей різних віровизнань. Історичні факти, зокрема, й історію Ізраїлю, буде подано в «позитивному руслі, без провокацій», з розрахунком на те, що музей стане місцем зустрічей для представників різних релігій.

Що ж стосується самого музейного комплексу, то він розкинеться на площі 2 тис. кв. м і міститиме предмети археологічних розкопок, історичні артефакти, мультимедіа тощо. На початку Via Dolorosa буде представлена аудіо-візуальна частина про і-

сторію шляху Христа на Голгофу і храму Гробу Господнього. Музей також розповість про історію францисканської кустодії Святої Землі від часу хрестових походів до сучасності.

CNL-NEWS

Іноконфесійні священники переходять до Католицької Церкви

Архієпископ Ґерхард Мюллер відкрив у Папському університеті св. Хреста конференцію на тему віри та канонічного права. У вступному слові ієрарх зазначив, що сьогодні Євангеліє стикається з домінуючою ментальністю, яка базується на пошуку суб'єктивного та індивідуального задоволення, а тому проголошення Божого Слова сьогодні – це дуже невідповідна справа.

Попри те, щотижня у середньому 3-4 свяще-

ники з інших християнських конфесій просять прийняти їх до лона Католицької Церкви. За його словами, це – нова тенденція, яка останніми роками набирає обертів.

Архієпископ також нагадав, що важливий обов'язок кожного члена Церкви – поглиблювати свою католицьку ідентичність та розуміння власної віри.

Радіо Ватикан

Десятки вірмен зібралися 31 березня у відреставрованій через майже століття вірменській церкві «Сурб Кіракос» у Діарбекірі (місто та район на південному сході Туреччини), аби від-

Великдень у Туреччині без священника

священника. В єпархії повідомили, що священник зі Стамбула може приїхати лише тижнем пізніше.

Варто відзначити, що споруджена в 1376 році у Діарбекірі церква «Сурб Кіракос» має 1400 молитовних місць. Її дзвіницю в 1913 році було зруйновано ударом блискавки, після чого місцеві вірмени звели нову дзвіницю, дзвін якої був відлитий із суміші золота і срібла. Але вже в наступному 1914 році дзвіницю знову було зруйновано. Цього

разу – турками. Відтак церква «Сурб Кіракос» зістала покинутою напризволяще.

Та нещодавно вірменські вихідці з Діарбекіру створили у Стамбулі фонд «Сурб Кіракос», покликаний для відновлення храму. 70% витрат на відновлювальні роботи (а це – 2,5 млн. доларів) взяв на себе вірменський фонд, а 30% – мерія Діарбекіру. Таким чином, церква отримала нове життя.

CNL-NEWS

ХРАМАМ НА АРАВІЙСЬКОМУ ПІВОСТРОВІ ЗАГРОЖУЄ ЗНИЩЕННЯ

Великий муфті Саудівської Аравії шейх Абдул Азіз бін Абдулла на зустрічі з делегацією Кувейту заявив, що всі християнські церкви на Аравійському півострові повинні бути знищені. Таке категоричне твердження пролунало у відповідь на питання, пов'язане з ім'ям одного кувейтського парламентарія, який не так давно також вимагав зруйнування всіх церков у своїй країні або, щонайменше, заборони на будівництво нових. Тому кувейтська делегація захотіла вислухати думку стосовно цієї проблематики головного релігійного авторитета в цій країні суворого ісламу, тісно пов'язаного з саудівською монархією. На це Абдул Азіз бін Абдулла заявив: «Кувейт – це частина Аравійського півострова, і тому всі церкви, які тут знаходяться, необхідно зруйнувати».

Тим часом, у самій Саудівській Аравії проживає близько 1,5 мільйона християн.

Радіо Ватикан

В ОБ'ЄКТИВІ – АМЕРИКАНСЬКИЙ ПРЕЗИДЕНТ

Глядачі американського історичного телеканалу, помітивши різку схожість актора, що виконує роль диявола в біблійному серіалі, і свого президента, звинуватили продюсерів телевізійного мінісеріалу «Біблія» в тому, що на роль Сатани в проекті був обраний актор, як дві краплі води схожий на президента Барака Обаму. Новина спричинила нездоровий ажіотаж, і фотографії лідера США та марокканського актора Мохамеда Мехді Оуазанні блискавично поширилися в соціальних мережах, викликавши бурю емоцій у користувачів.

Але, виявляється, не все так просто. Як свідчать результати опитування, опублікованого нещодавно американською організацією «Public Policy Polling», кожен четвертий громадянин США вважає, що президент країни Барак Обама може бути антихристом. Також підсумки цього дослідження показують, що хоч 13% громадян країни не впевнені в тому, що Б.Обама є справді антихристом, проте допускають таку можливість. Але 73% респондентів таки твердять, що президент США – не антихрист.

Що ж стосується виконавчого продюсера серіалу «Біблія» Марка Бернетта, то він поки що ніяк не прокоментував нові нападки на адресу свого витвору.

latelynews.org

КІЛЬКІСТЬ ВІРУЮЧИХ У ПОЛЬЩІ ЗНИЖУЄТЬСЯ

Польська Католицька Церква відзначає значне зниження релігійності в суспільстві. Згідно з даними Інституту статистики Католицької Церкви в Польщі, за останні 20 років у країні стало на 9% менше віруючих громадян: якщо в 1991 році віруючими себе називали 89,9% дорослих поляків, то в 2012-му їх стало 80,9%. Разом з тим, число респондентів, які назвали себе глибоко віруючими, з 1991 року подвоїлося і становить 20,1%. До невіруючих же зараховують себе 2,9% поляків (у 1991 році їх було 1,5%), а 57,5% ствердили, що щотижня відвідують церкву.

Конференція католицьких єпископів Польщі назвала «тривожним» факт зниження віри серед молодих поляків.

Загалом у Польщі близько 85% населення є католиками, 1,3% – православними, близько 0,7% – протестантами, 0,3% – членами інших релігійних громад.

Згідно зі статистикою, в останні роки все менше поляків поділяють негативне ставлення Католицької Церкви до абортів та евтаназії. Однак кількість тих, хто підтримує негативне ставлення Церкви до дошлюбного статевого життя і контрацептивів, дещо зростає.

Седмица.Ru

Про покликання Папи Франциска: чому він вирішив стати священиком?

Як сталося так, що хімік-лаборант, шанувальник футболу і танго став священиком, розпочавши таким чином шлях, який в результаті привів його на Престіл св. Петра? Його життя назавжди змінив один день...

Хорхе Маріо було 17 років, і разом з друзями він збирався на прогулянку. Це було 21 вересня 1953 року. В південній частині півкулі цей період – початок весни і традиційний «день прогулянок». Однак спершу, як побожний хлопець, якого добре виховала бабуся, на хвилику зайшов до своєї па-

рафіяльної церкви св. Йосифа в районі Флорес, що на алеї Рівадавія 6900. Тут він побачив, що у сповідальниці сидить священик, якого він раніше ніколи не зустрічав. Хорхе відчув якийсь стимул і, сам не розуміючи чому, пішов сповідатися.

«Під час сповіді відбувалось щось дивне, що я не міг контролювати, наче хтось вдарив мене, коли в мене були опущені руки. Раптом я усвідомив, що Бог чекає на мене, що він увесь час чекав мене з любов'ю і розумінням. Коли я вийшов з храму, то вже знав, що хочу стати священиком.

В цей день я вже не пішов на прогулянку. І хоча я закінчив школу, потім працював у лабораторії, а до семінарії поступив лише через 4 роки, та вже від того моменту я знав, що маю стати священиком, – розповідає він. – Тоді я також зрозумів, що Бог завжди є першим. Хтось може Його шукати, але власне Бог завжди перший шукає цю людину. Хтось може вийти Йому назустріч, але власне Бог перший виходить на цю зустріч. Пророку Єремії Бог сказав, що є мигдальною галузкою. А мигдаль – це перша рослина, яка розквітає весною. Бог завжди любить перший. Тоді мене також вразила велика любов, з якою Бог вийшов мені назустріч.

Голос Бога 17-літній Хорхе Маріо відчув настільки сильно, що він назначував усю його подальшу душпастирську працю. Через багато років, коли він став уже єпископом, своїм гаслом вибрав цитату з листа св. Беди Преподобного, монаха-бенедиктин-

ця, котрий жив на зламі VII і VIII століть. Ця цитата, яка описує, як Ісус покликав апостола Матея, нагадала єпископу Бергольйо момент його власного покликання: «Miserando atque eligendo» («Поглянув з милосердям і вибрав»). «Власне, так було зі мною тоді, в моїй парафіяльній церкві в районі Флорес: Бог подивився на мене з милосердям і вибрав мене. Зараз це – моє душпастирське гасло. Власне так я хочу поводитися з людьми, наслідуючи Господа. Хочу дивитися на них з милосердям, наче вибираю їх для Нього. «Бог просить тебе лише, щоб ти дозволив Йому любити тебе, щоб ти не відкинув цієї любові», – це я відчув під час тієї сповіді і це хочу передавати людям», – розповідає кардинал Бергольйо у книжці «Єзуїт».

Той священик – отець Дуарте – досі залишається у подячних молитвах Папи. А під час інавгурації понтифікату дійшло до цікавого співпадіння, яке ознаменувало духовне життя Папи Франциска. Його парафіяльна церква носила назву Сан Хосе, тобто св. Йосифа. Там 17-річний Хорхе Маріо Бергольйо відчув голос Бога, що кликав його. Літургія інавгурації понтифікату відбулася майже через 60 років, і також на початку весни, але в північній півкулі, тобто в березні. А саме 19 березня, на свято св. Йосифа, покровителя його першої парафіяльної церкви, новий Папа значну частину своєї проповіді присвятив опікуну Марії та Ісуса. Мабуть, думками він сягав того першого дня весни 60 років тому.

Найважливіша людина в житті Папи

Сьогодні Папа Франциск з перспективи багатьох років оцінює, що найважливішою особою не лише в молодості, але й у всьому його житті була бабуся Роза (На сімейному фото, сидить праворуч, друга). Власне, вона – традиційна і побожна пані родом з північної Італії – найбільшою мірою формувала його особистість і побожність.

Він і досі з ніжністю згадує ті поради, які вона йому давала, і те, що вона завжди його підтримувала. «Я ніколи не забуду, як вона відреагувала на моє рішення вступити до духовної семінарії. Вона сказала: «Якщо Бог тебе кличе, то благословить це. Але прошу тебе: ніколи не забувай, що двері дому для тебе завжди відкриті, і ніхто тобі не докорятиме, якщо вирішиш повернутись назад». Ці слова не лише додали мені заохоти – я завжди згадую їх, коли до мене приходять хтось, хто має прийняти важливе рішення в житті і чекає від мене поради. Я стараюсь підійти до того так, як це зробила тоді моя бабуся. Це була для мене добра наука», – визнає Папа.

У своєму брєвіарії, який завжди носить з собою, він досі зберігає листи, які до нього писала бабуся. «Особливо цінним є лист від 1967 року, який вона написала наполовину італійською, а наполовину іспанською мовою. Вона підготувала його до дня моїх священичих свячень ще за два роки до того, бо переживала, що може не дожити до того дня. Вона заповідала, щоб цей лист мені передали разом з подарунком, який вона також приготувала заздалегідь».

«Вона щасливо дожила до того моменту і змогла особисто вручити мені і листа, і подарунок», – розповідає Папа, витягуючи з брєвіарія пожовтілий листок, і зворушливо зачитує: «В цей прекрасний день, коли у своїх посвячених руках можеш тримати Христа-Спасителя, і коли перед тобою відкривається широкий шлях до найглибшого апостольства, даю тобі цей

скромний подарунок, який має дуже малу матеріальну вартість, але дуже велику духовну цінність».

В іншому місці брєвіарію Папа Франциск зберігає інший папірець – заповіт бабусі. Авторам книжки «Єзуїт» він зачитав його фрагмент: «Щоб мої внуки, яким я віддала все найкраще, що мала у своєму серці, жили довго і щасливо. Але якщо одного дня біль, хвороба чи втрата коханої людини введе їх у відчай, нехай пам'ятають, що одне зітхання в бік дарохранильниці, де перебуває найбільший і найдостойніший Мученик, і єдиний погляд на Марію біля підніжжя хреста, приведуть до того, що на них виллється крапля бальзаму, який лікує найглибші і найболючіші рани».

popefrancis.org.ua (фото Accouëtmed Прес)

Молитва п'яти пальців Папи Франциска

Крок 1

Великий палець є тим пальцем, що розташований найближче до тебе. Почни свою молитву, молячися за тих, хто тобі найближчий. Це – ті люди, яких тобі найлегше пригадати. Молися за тих, кого любити є нашим «солодким обов'язком».

Крок 2

Сусідній палець – вказівний. Помолися за тих, хто займається навчанням, вихованням і лікуванням. Ці люди потребують підтримки і мудрості, щоби вести інших у відповідному напрямку. Нехай вони будуть завжди присутні у твоїх молитвах.

Крок 3

Середній палець є найвищим серед пальців. Він нагадує нам про наших керівників, лідерів, управителів, тих, хто є при владі. Ці особи потребують Божого проводу.

Крок 4

Наступний палець – безіменний. Цікаво, що він є нашим найслабшим пальцем. Він нагадує нам, що слід молитися за слабких, хворих, засмучених, а також тих, хто обтяжений проблемами. Ці особи потребують твоєї молитви.

Крок 5

На завершення – мізинець, найменший зі всіх пальців. Він повинен нагадувати про молитву за себе самого. Коли завершиш молитися за чотири згадані вище групи людей, то зможеш подивитись на власні потреби з іншої точки зору і будеш готовий помолитись за себе самого в більш правдивий та ефективний спосіб.

Амінь.

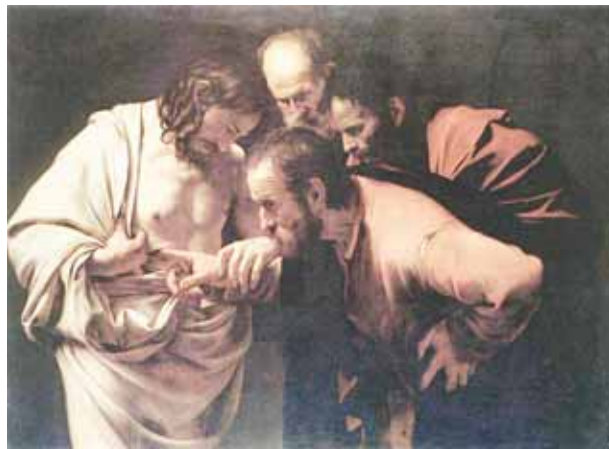

Папа Франциск відмовився від послуг персонального авто і їде разом з кардиналами у салоні мікроавтобуса на другий день після обрання. (Фото на мобільний телефон Антоніо Луїса Кателана)

Цю молитву Папа Франциск написав, ще будучи Архiepіскопом Буенос-Айреса. Ось п'ять кроків цієї молитви:

Неймовірно – не-йму(маю)-віри

Картина італійського художника Караваджо Мікеланджело (Caravaggio) (1573-1610) «Завезення Тіла».

Чимало з нас спотикається на останньому реченні Символу віри: віру у воскресіння плоті, у життя вічне. Що стоїть за цією істиною віри?

Коли афіняни почули від св. Павла про воскресіння – одні його висміяли, а інші, йдучи собі геть, казали: «Послухаємо про це іншим разом» (пор. Діян. 17, 32). Причина лежить, імовірно, в уявленнях (поняттях), які Новий Завіт перейняв із ранньоюдейської апокаліптики і які потім століттями перероблялися без підправлень церковне передання (як і християнське мистецтво), а саме: що «останнього дня» (підсумкового, останнього = остаточного) нашого відліку часу, коли Господь відкрито прийде на землю вдруге, відкриватимуться гроби, а останки всіх померлих будуть наново оживлені, так що всі люди зможуть зібратися перед лицем Христа-Судді, який «зачитає їм вирок, хто на що заслужив».

Однак чимало вірних, а також більшість теологів переконані, що ми можемо також уявити собі воскресіння інакше, ніж у рамках цієї масивної тілесно-реалістичної моделі, і при цьому нічого не втратити з обов'язкового сенсу нашої віри. І сьогодні значно сильніше підкреслюється ЄДНІСТЬ тіла й душі в людині, причому так само і стосовно повноти життя у Бога. А це означає: ми віримо, що по смерті кожна людина «з тілом і душею», а, отже, з усім, що в ній є людського, та з усією строкатою історією свого життя, з усім, що вона переживала і вистраждала, що зробила або чому не дала ради, – з усім оцим вона стане лице в лице з Божою любов'ю, перед воскреслим Ісусом Христом.

Тіло у цьому контексті – точнісінько як у Євхаристії, коли ми приймаємо

ТІЛО Христа (власне кажучи, Воскреслого), – то не біологічний організм зі шкірою, м'язами та кістками, а те, що св. Павло називає «пневматичним» (духовним) «Тілом воскресіння» (пор. 1 Кор 15, 44) [автор не згадує Євхаристійні чуда, а говорить виключно про Гостію. – Прим. пер.]. У процесі воскресіння буде «збережене» все те з нашого земного життя, з нашої минулої тілесності та її пізнання і частя, любові й радості, що у Бога має значення для спасіння людини.

КОРОННИЙ ДОКАЗ

Із незаперечною силою тут може постати питання про джерела упевненості у воскресінні Ісуса. Так, доступна віруючим база джерел недостатня для того, щоби мати об'єктивну впевненість у цьому питанні. Ми можемо тільки ствердити факт, що існує віра у воскресіння. Навіть розповіді про порожній гріб не містять у собі вирішальної вказівки, що тілесне воскресіння насправді відбулося. Наприклад, порожній гріб можна пояснити перенесенням тіла в інше місце, адже Ісус був похований Йосифом Ариматейським у своїй гробниці тимчасово. Розповіді про порожній гріб можуть бути також наслідком «віри воскресіння»: Ісус об'явився своїм учням, і ця подія обростала зораз то новими подробицями.

Воскресіння Ісуса неможливо довести. Однак дуже серйозно схилити до замислення може – після того, як минуло дві тисячі років, – факт існування Церкви, який, безсумнівно, є своєрідним коронним доказом на користь воскресіння. Свідками воскресіння є незліченні тлуми людей, які завдяки своїй вірі у Воскреслого отримали

кваліфікованими свідками воскресіння Ісуса. Що точно було причиною «віри воскресіння» – ми не знаємо; можемо тільки неперушно вірити в цей елемент.

Подією важливішою, ніж історично недоступний факт, є питання: що саме ВІРА у воскресіння означає сьогодні для нас? Ісус із Назарету помер, як кожна людина. Але Дух Божий, якого Він проголошував і який у Ньому жив, – живе й надалі. І тому Його прихильники сприймають Його навіть дві-тисячі-якогось року по Його смерті як постійно Живого і йдуть за Ним. Убивці Ісуса зробили мертвим тільки Його тіло. Попри це, Його Дух діє далі.

Вірити у воскресіння Ісуса означає ще й те, що існує нове, вічне життя. Від самого воскресіння християни мають надію, що по смерті життя не згасає, а лише починається. Провина, страждання і смерть не мають остаточного слова.

ПОРОЖНІЙ ГРІБ

Християни вірять у воскресіння Ісуса. Ісус і сам вірив у своє воскресіння. Без Великодня Він був би тільки такою собі історичною постаттю. Однак для християн Він є постаттю часів – нинішніх і прийдешніх: Він – Господь своєї Церкви, Представник людей, який сидить по правиці Отця, Син Божий, який прийде знову, щоби доповнити (=зробити повним) еон Божого панування.

А між тим, у питанні воскресіння ми стикаємося з сумнівами у самих біблійних розповідях, так ніби об'явлення Наставника були чистісінькою маячнею. Що це – щирість чи стратегія? Зізнаймося: напевно, нам було би легше, якби ми не мали сумнівів у цьому моменті, не було в нас жодного скептицизму, якби не залишалося місця ні на які питання. Однак ця позиція була би нещирою. Самі Ісусові учні не могли вірувати – не йняли віри – в те, що сталося: померлий Ісус знову живе, дає бачити себе у славі Бога. Великодні розповіді не вичищено спеціально – вони прості й точні. Це – гра відкритими картами. Ті описи та розповіді показують, як важко було

первісній християнській спільноті вкласти у свою

свідомість, побороти нерозуміння і прийняти віру воскресіння. І тому по нинішній день ці оповідання приймаються з тверезим задоволенням.

Спитаймо одразу: «гріб був порожній» – чи ці слова потрібно сприймати тільки символічно? Відповідаємо: порожній гріб є символом тілесного воскресіння. Але якби він був «тільки» символом, то не міг би в такому разі стати ніяким знаком віри; християнська віра завжди має справу з конкретною історією.

У нас, вочевидь, є певні труднощі з тим, щоби знайти природне пояснення порожнього гробу. Однак хто замислиться над цим глибше, той дійде висновку, що «природне» пояснення цього феномену є взагалі неможливим. Можливим може бути єдино лише Боже витлумачення: що Син Божий переступив межі смерті, оскільки Бог ніколи не дозволяє, аби Його праведники були приречені на знищення.

Жінки, які недільного ранку поспішають раненько до могили, в якій учора спочив Господь, знаходять – згідно з євангельськими описами – насамперед порожній гріб. Питання: чому їхнє свідчення не було достовірне, чому учні пропустили його повз вуха, пустили його повз вуха, жінки – тобто істоти загалом легковірні, які швидко впадають в істеріку; а ще тому, що вони розповідали щось неймовірне. «З гробу ще ніхто не повертався» – так каже здоровий глузд і так вчить усезагальний досвід. Однак віра бачить глибше. Богу подяка, що справа не завершилася на скептицизмі чоловіків щодо великоднього послання жінок! В іншому разі ми б не могли читати про цю новину в Новому Завіті.

ПИТАННЯ

Поставмо собі наступне запитання: чому євангелисти не описують перебігу воскресіння? Фактично, Євангелія інформують, що гріб Ісуса знайдено порожнім і що Ісус об'явився спільноті учнів. Однак ніде не описано самого воскресіння. Ситуація змінюється лише пізніше, в апокрифах. Чому? Тому що воскресіння виходить поза

історичні рамки, а людям розповідати можна тільки про те, що сталося або могло статися в історії. Великодні оповіді Нового Завіту не є байками – вони становлять лише початкові свідчення про неймовірну подію.

Нас інтригує факт, що учні не впізнали Воскреслого. Чому? Хіба ж Він так змінився? Те, що учням справляє труднощі ідентифікація, що вони мають справу безпосередньо з Воскреслим Ісусом, – становить провідний мотив великодніх Євангелій. Марія Магдалина спершу прийняла Його за садівника; апостоли гадали, що бачать привид; учням з Емауса видалося, що до них долучився незнайомий подорожній, мандрівний грек. Причина цього замішання криється не в тій обставині, що Ісус якимось чином маскувався чи сильно змінився; вона означає факт, що немає нікого такого, як той Ісус, оскільки сценарій приховує в собі неймовірну подію: що воскрес Той, хто насправді помер.

Святий Лука дуже виразно описує тілесний вимір воскресіння: на очах апостолів Ісус вживає їжу. Чому Він так робить? Лука в усьому своєму Євангелії дуже виразно підкреслює тілесність Ісуса, Його фізичну присутність. Ісус не присутній тільки «духом» – Він стає перед людьми з душею і тілом. Ця позиція не змінюється через Його воскресіння з мертвих. Ісус залишається собою в кожній п'яді. Однак Він змушений, – як каже Лука, – продемонструвати себе перед учнями, які не ймуть віри, що щось таке могло статися насправді. І звідси – своєрідна тілесність у представленні реальності. В акті воскресіння євангелист Лука особливо підкреслив один основоположний момент: Ісус постав із мертвих як цілісна людина.

Привертає до себе увагу ще один нюанс. Питання: чому у великодній розповіді у св. Івана Марія Магдалина не могла торкнутися Ісуса? Точніше кажучи, у тому саду Магдалина Ісуса не зустріла Ісуса Воскреслого, а тільки Ісуса, який постає з мертвих, який ще перебував на шляху до

Отця. На цьому шляху Він був дуже близько біля Марії: звертався до Неї на ім'я (ситуація подібна до хрищення). Він висушує її слюзи, хоча ще перебуває на шляху до свого Отця. І це створює певну дистанцію. «Не торкайся Мене!» – в цьому криється підстава для факту, що воскресіння Ісуса фактично зараз і здійснюється – для спасіння всіх людей, в тому числі і Марії Магдалини. А вже піднісши до Отця, Ісус може в низці своїх об'явлень як Воскреслий запропонувати Томі не те що торкнутися ран, завданих Йому під час тортур, а навіть дослідити їх, – якщо той інакше не спроможен увірувати.

СМЕРТЬ ПІСЛЯ ВОСКРЕСІННЯ

Наприкінці насувається питання конклюдентного (підсумкового) характеру: що має мова про Воскресіння до Старого Завіту? Ми кажемо: «Воскрес у третій день, згідно з Писанням». Це формулювання міститься у найстаршому сповіданні християнської віри. У Новому Завіті Старий читається очима Ісуса. А в такому разі це є – як загалом у релігії, так і в течіях юдаїзму – сповіданням віри в єдиного Бога, який воскрешає померлих.

Віра у воскресіння, над якою роздумують з позицій історії релігії, у Старому Завіті з'являється доволі пізно – більше підтримується надія на справедливість для жертв, яким на цьому світі неможливо було допомогти. По стороні цих жертв стає Ісус.

Хоч би як там було – Ісус постав із мертвих – а смерть залишається й надалі і продовжує збирати свої жнива. Як же можна витримати гостре напруження поміж вірою та людським досвідом? Ну, то дивіться: Ісус не обіцяв, що смерті вже більше не буде, чи не буде вже більше страждання і мук. Він натомість запевнив, що Бог знаходиться близько в момент помирання, у стражданні, в безнадійних ситуаціях. І заради цієї нескінченної близькості Ісус жертвує Себе сповна. Він не постав із мертвих заради того, щоби спаситися, – але щоби спасати нас.

о. Альфонс Юзеф СКОВРОНЕК, deon.pl

«РЕЄСТРАЦІЯ ГРУПИ ДОГНАЛА БУМЕРАНГОМ»

Священик УГКЦ о. Орест Вільчинський ще з 2004 року уважно слідкує за діяльністю релігійного угруповання Антоніна Догнала, відомим ще як «підгорецькі отці». Багатьох людей, які потрапили до цього угруповання, йому вдалося врятувати особисто. За це догналіти піддали його анатемі.

Щоправда, священика це не зупинило. Навпаки, він з подвійною енергією почав викривати «підгорецьких отців» та допомагати людям, які мають з ними клопоти.

Нині, за спостереженнями о. Ореста, догналіти децю активізували свою діяльність. А це священик не виключає, що вони зможуть врятувати добитися реєстрації на загальноукраїнському рівні. Однак, у такому разі постраждає не так УГКЦ, як прості люди, особливо на Сході та Центрі України, та держава, для якої реєстрація цієї групи повернеться бумерангом.

– На якому рівні розвитку зараз перебуває релігійне угруповання, очолюване Догналом?

– Останні повідомлення, які до нас надходять, свідчать про деяку активізацію діяльності цього угруповання. Скажімо, на початку березня у Золочеві, що на Львівщині, вони досить «успішно» провели свої акції проти ювенальної юстиції. Догналіти ходили по школах і залякували

учнів та батьків, розповідаючи, що у разі її запровадження держава відбиратиме українських дітей і віддаватиме їх на Захід гомосексуальним парам. За деякими даними, їм вдалося провести «роз'яснювальну» роботу практично в усіх школах Золочівського району.

Зрозуміло, що все, що вони говорили, – байки, проте чимало людей серйозно сприйняли слова сектантів. Дехто готовий був забрати своїх дітей зі школи взагалі. Керівництво однієї із золочівських шкіл, аби запобігти паніці, провело збори. Але туди з'явилися сектанти і спробували зірвати зустріч, роздавали свої летючки. Більшість із догналітів, що цікаво, були німцями.

Активізувалися у боротьбі з ювенальною юстицією догналіти і у Львові. Якщо раніше вони обліплювали стіни наклейками, то тепер почали розносити листівки із застереженнями проти ювенальної юстиції по домівках львів'ян. Цей метод «роботи з населенням» вони перейняли у Свідків Єгови. Щоправда, на відміну від останніх, вони намагаються уникати розмов про свою конфесійну приналежність і дуже обурюються, коли їх запитують про зв'язок з Антоніном Догналом та «підгорецькими отцями».

Очевидно, що візити по квартирах – лише перший крок. Потім, можна прогнозувати, догналіти почнуть вербувати людей, які поведуться на їхні листівки, і стануть використовувати їх у своїх протестних акціях. А далі діятимуть за налагодженою схемою.

– Якою є чисельність догналітів, можна хоч орієнтовно щось про це сказати?

– Орієнтовно їхнє ядро становить 300 осіб, твердих переконаних догналітів. Якщо застосувати тут закони соціологічної поведінки сект, то цю цифру потрібно помножити на десять, щоб отримати більш-менш реальну кількість людей, напругу чи опосередковано втягнених у секту. В такому випадку йдеться про приблизно 3 тисячі людей, які там «крутяться» більш-менш постійно.

– Відомо, що є рішення суду про депортацію Антоніна Догнала, а сам він переховується від правоохоронців. Якщо його схоплять і вивезуть з України, це якось позначиться на діяльності релігійного угруповання?

– Антонін Догнал є центральною особою в групі. Але при сучасному розвитку комунікацій він спокійно зможе спілкуватися зі своїми адептами, наприклад, по скайпу, чи використовуватиме інші сучасні засоби комунікацій. Тому питання, чи ця група без Догнала перестане існувати або піде на спад – залишається відкритим. Звісно, депортація зменшила

б їхню активність, але щоб це був смертельний удар, то навряд чи.

– Факт депортації деморалізує вплинув би на цю групу?

– Тут варто глянути на специфіку людей, які його оточують. Догнал створив організацію такого собі тоталітарного характеру, ґрунтуючись на типі, де одна чи кілька осіб із єрархії практично визначають усе. Послідовники Догнала безмежно вірять йому та іншим лідерам угруповання. Ці люди готові до мучеництва, до терпіння, до переслідування. Вони цього, зрештою, очікують, вони цього прагнуть. Тому депортація Догнала могла б навпаки пробудити в них відчуття власної значимості, відчуття переслідуваності, якогось нездорового елітизму.

– Їм бракує своїх «святитих»?

ціального працівника, то завтра він прийде із дільничним, потім – з ордером. У такої людини виникнуть проблеми на порожньому місці.

– У цій групі є чимало освічених людей. Що їх там тримає? Ви маєте якесь пояснення?

– Значна частина нашої інтелігенції сформувалась у радянський час, коли атеїзм був своєрідною державною релігією. Ці люди не могли пройти належної катехизації і практично не мали

соціальної, гуманітарної ситуації у державі. Зневіра штовхає їх на пошук чогось кращого. Вони хочуть змінити своє життя, стати причетним до якоїсь важливої справи. А догналізм їм якраз схожі речі і пропонує (чи, краще сказати, сурогати таких речей).

– Цікаво було б знати, звідки догналіти беруть кошти. Вони здійснюють вояжі по Україні цілими групами. Такі подорожі не кожному по кишені.

– Догналіти зазвичай «працюють» з цільовою аудиторією – вчителями, викладачами, лікарями, – тобто з тими, хто має доступ до інших людей. Ще одна категорія людей, до яких небагато догналіти, – це підприємці, бо підприємці мають відповідний статус у суспільстві, широке коло комунікації. А, крім того, ці люди можуть дещо проспонсорувати.

Про інші джерела фінансування наразі не варто говорити, поки не маємо якогось явного документального підтвердження. Ми можемо тільки здогадуватися, звідки гроші. Ми бачимо, що догналіти синхронно виступають з прихильниками «Русского міра» в Україні.

Останні виступи групи Догнала також до певної міри пов'язані з політичними подіями. Зараз вирішується питання, куди Україні прямувати: у Євросоюз чи Митний Союз. Ось, власне, на тлі цієї боротьби між західним і східним вектором інтеграції активізуються догналіти. Я особисто зауважив синхронність їхніх виступів з активізацією нашого північного сусіда на прикладі війни з Грузією. До початку воєнних дій вони перебували у тіні, були відсутні в інформаційному

зв'язків зі священиками, у яких можна було б знайти відповіді на важливі питання. Їхній релігійний рівень знань був мінімальний. Після виходу Церкви з підпілля частина інтелігенції і надалі залишилась осторонь – ніби й прийшли до храму, але у Церкву так і не увійшли до кінця. Думали, очевидно, що розумна людина зможе самотужки поповнити брак релігійного знання. У якийсь момент вони натрапили на догналітів, і ті «допомогли». Це – одна причина.

З іншого боку, освічені люди більше відчувають розчарування від політичної, економічної,

ВДАРИТЬ ПО ДЕРЖАВІ», – О. ОРЕСТ ВІЛЬЧИНСЬКИЙ

полі. І тут, коли війна з Грузією вибухнула, догналіти активізувались. І так кожного разу: активізується «Русській мір» – піднімається група Догнала. Можливо, це випадковість, але занадто часто трапляються ці співпадіння.

На моє переконання, за догналітами стоять впливові зовнішні сили. Якась частина цього угруповання, звісно, вважає, що вони роблять добрі речі, а невеличка група осіб ними маніпулює. Проаналізувавши діяльність угруповання Догнала, можна дійти висновку, що вони намагаються посясти релігійну сварку насамперед в Галичині адже Галичина є своєрідним форпостом національної ідеї. Тут зосереджені міцні парафії УГКЦ, УАПЦ, УПЦ КП. Граючи на певній специфіці нашого регіону, ті, хто має у цьому свій інтерес, намагаються підкласти сюди таку собі релігійну бомбу.

– На Сході України вони також проводять свою діяльність?

– Так. Є інформація, що вони «плідно» працювали у Полтавській, Миколаївській областях, в Києві. Там вони себе називають не греко-католиками, а вірянами православної Церкви або Православної Кафолічної Церкви (назва, яку РПЦ вживала до 1917 року). Тобто застосовують диференційований підхід у залежності від регіону.

– До останнього часу догналітам відмовляли у державній реєстрації. Чи постраждала б УГКЦ, якби їх визнали?

– Церква від того не дуже постраждала б. Догналіти вже практично сформували свою групу. Завдяки інформаційній політиці Церкви та ЗМІ ще більше розрослися їм дуже складно. На Заході України люди вже поінформовані про них. Тому поширювати свій вплив вони можуть хіба на Сході.

До того, ж назва «Українська Греко-Католицька Церква» – це, так би мовити, бренд. Без дозволу проводу Церкви жодна структура не має права вживати ці слова, а догналіти, як відомо, хотіли б називати себе

«правовірними» греко-католиками. Можна, звісно, було б махнути рукою, якби держава порушила законодавство і все таки взяла та й зареєструвала догналітів. Але реєстрація релігійного угруповання, відомого своїми скандалами, дало б догналітам законні підстави для діяльності. Вони б отримали чимало преференцій, реєстрація відкрила б ширше поле для вербування, вони отримали б можливість більшого впливу на людей. І в цьому випадку постраждали б прості люди. Для багатьох це обернулося б на трагедію – втратою грошей, сім'ї, душевною порожнечою...

З іншого боку, у разі реєстрації групи Догнала держава зіткнеться з посиленою активізацією їхніх т.зв. антиювенальних, антигендерних протестів. Державні мужі, відтак, змушені будуть рахуватися з їхньою радикальною позицією.

– Чому голос УГКЦ та інших традиційних Церков у цих питаннях звучить так тихо?

– Це не зовсім так. І католицькі, і православні єрархи не раз протестували проти необмеженого лібералізму, який рано чи пізно призведе до диктатури релятивізму. Але держава, суспільство, ЗМІ, на жаль, не прислухаються до цих голосів. І ця проблема характерна не тільки для України. Наприклад, 24 березня цього року в Парижі відбулася маніфестація проти гомосексуалізму, участь у якій взяло до 1,5 мільйона французів. Проте світові ЗМІ чомусь «не помітили» цієї події.

– Догнал і його послідовники не один рік безкарно діяли у церковному середовищі. Чому їх одразу не викрили і не екс-комунікували?

– Церква ніколи не робить поспішних кроків. На перших порах церковне керівництво не мало достовірної інформації про догналітів. Різні про них говорили, але чутки не є підставою для серйозного розслідування. Коли ситуація прояснилася, то Церква почала застосовувати адекватні заходи. Однак догналіти, на жаль,

вже встигли наробити шкоди.

І ще один момент – це їхня унікальна мімікрія. Я розмовляв з багатьма людьми, які потрапили до них чи були присутніми на їхніх зібраннях. Люди були переконані, що перебувають між правдивими греко-католиками. Їх, щоправда, все, що відбувалося, дивувало. Ця мімікрія дала догналітам можливість діяти безперешкодно, і вони цей шанс використовували і в середині УГКЦ. Вони весь час виражали пошук законним настоятелям чину, пошук місцевому єпископу, Блаженнішому, Папі. Цікаво спостерігати розвиток цього процесу. А коли василіянський чин не погодився з їхніми вимогами, то василіяни стали для догналітів страшним осередком зла. Коли Блаженніший Любомир відмовився їх визнати, то став раптом для них єретиком. Вони очікували, що їх підтримає Папа Іван Павло II, а коли цього не сталося, то вони його «екс-комунікували», а потім – і Папу Венедикта XVI.

– Отче Оресте, як відомо, догналіти прокляли чимало людей. Чи діє їхнє прокляття? Що робити тим людям, яких вони піддали анатемі?

– Догналіти справді прокляли чимало мирян та священнослужителів. Але боятися цього не варто. Святе Письмо дуже чітко каже, що незаслужене прокляття не збудеться.

Догналіти проклинають людей за те, що вони буцімто зреклися Христа. Мене вони теж викляли. Але я був і залишаюся в Католицькій Церкві, намагаюся бути їй вірним максимально у всьому. І я особисто не відчуваю дії їхнього прокляття. Те саме – і з іншими людьми. Отож, ці їхні прокляття – пустий звук. І цього, ще раз кажу, не варто боятися. За усі свої слова, в тому числі й за незаслужені прокляття, вони одного дня відповідатимуть перед Богом. Зрештою, як і кожен, хто поводить-ся подібним чином.

Розмовляв
Юрій ОЛЕНЕЦЬ,
РІСУ

Складні питання

Як християнин повинен ставитися до астрології та гороскопів?

Російська служба Радіо Ватикан відповідає на запитання читачів

Спочатку слово «астрологія» було синонімом «астрономії» – науки про зірки. Ці два слова вживалися в одному значенні аж до першого століття християнської ери і навіть пізніше. Тепер астрологія позначає сукупність практик, які претендують на вивчення різних впливів небесних тіл на людину, що нібито визначають риси її характеру, її рішення та дії, а також різні історичні події.

Коліскою астрології був Вавилон: про це свідчать тисячі глиняних дощочок асирійського царя Ашшурбанапала (7 століття до Р.Х.). З Ассирії астрологія поширилася в Персії, Індії, Китаї, а пізніше проникла до Греції та Риму. При цьому Римська імперія, а потім і Церква активно боролися проти астрологічних практик.

Астрологія знову розквітла в середні віки, перш за все завдяки арабам. Аж до XVIII століття астрологія була широко популярна і практикувалася в основному серед простого народу. Та й у наші дні у неї є чимало шанувальників, судячи з довіри гороскопам та важливості, яку надають її прогнозам.

Насправді астрологія є всього лише стародавнім методом ворожби, і вже від початку Церква засудила цю практику. Толедський собор ухвалив: «Якщо хтось думає, що треба вірити астрології, нехай буде на того анатема». Собор мав на увазі досить поширене уявлення, згідно з яким, людські дії треба було приписувати зіркам, а в кінці – Богові. Отже, заперечувалася свобода людини. Святий Августин писав з цього приводу: «Астрологи претендують на те, що неминуча причина гріха є на небесах: винні Венера, Сатурн або Марс, які змусили нас зробити те чи інше, – щоби виправдати людину, плоть і кров, з гордістю, і звинуватити Того, Хто створив і тримає небо та зірки».

І ще: «Треба визнати, що коли астрологи кажуть правду, то це відбувається під окультним впливом, якому піддаються людські душі, не усвідомлюючи цього. І оскільки це відбувається з метою обману людей, то дія ця виходить від нечистих духів і спокусників, яким дещо відомо про земні речі. Ось чому добрий християнин повинен остерігатися астрологів і всіх, хто вдається до мистецтва прорікання, особливо, коли пророкують правду, щоб вони не звабили його душу за допомогою спілкування з бісами і згоди з ними».

Безумовно, небесні тіла, і особливо Місяць, мають певний вплив на природу (досить згадати, як важливі фази Місяця для хліборобів, коли вони збираються сіяти або переливати вино). Небесні світила, поряд з іншими метеорологічними чинниками, можуть впливати на настрій людини і на такі події, як пологи. Але вони, – як писав св. Тома Аквінський, – «не можуть прямо впливати на інтелект і волю. Людина має здатність до судження і міркування про те, що вона може зробити, – і це стосується як використання зовнішніх речей, так і того, чи захочувати, чи відкидати внутрішні пристрасті. Це було б марним, якщо б наша воля залежала від зірок і не була б у нашій владі. Таким

(Закінчення у колонці на 13 сторінці.)

Папа зблизька

КИМ Є ПАПА РИМСЬКИЙ?

Папа, Єпископ Риму і Наступник св. Петра – постійне і видиме начало та основа єдності Церкви, являється главою Колегії єпископів, Намісником Ісуса Христа і Пастирем усієї Церкви на землі. Посада Папи є довічною, проте є можливість добровільно зректися її, як це сталося у випадку з Венедиктом XVI, який 28 лютого цього року зрікся престолу св. Петра. Після смерті або зречення Папи скликається конклав – зібрання кардиналів Святої Римської Церкви – для обрання нового Папи. Папа, що означає «Єпископ Риму», є найвищим керівником Католицької Церкви. Кожен обраний Папа, як єпископ, є наступником святого Петра. Йому підпорядковується духовенство всього католицького світу. Папа є намісником Самого Бога і володіє найвищою владою у всій Католицькій Церкві. Ця влада носить назву «примат», тобто – першість у всьому.

БІБЛІЙНІ ПІДСТАВИ ВЛАДИ РИМСЬКОГО ЄПІСКОПА

Єпископи Риму основують свою першість на апостольській спадкоємності. При тому стверджується, що першим Єпископом Риму був апостол Петро, – який помер мученичою смертю. Петро був учнем Ісуса, від котрого отримав особливу владу. Цьому положенню особливо чинили опір грецькі патріархи та єпископи, які приймали лише почесну першість Єпископа Риму. Суперечка про першість єпископів Риму і призвела в 1054 році до поділу християнства на два табори.

Ось основні євангельські аргументи, котрі наводяться католицькими богословами, що підтверджують особливу – позицію Єпископа Риму:

Євангеліє від Матея (Мт. 16, 18-19)

«Тож і Я тобі заявляю, що ти – Петро (скеля), і що Я на цій скелі збудую Мою Церкву й що пекельні ворота її не подолають. Я дам тобі ключі Небесного Царства, і що ти на землі зв'яжеш, те буде зв'язане на небі; і те, що ти на землі розв'яжеш, те буде розв'язане й на небі».

Євангеліє від Луки (Лк 22, 31-32)

«О Симоне, Симоне! Ось Сатана наставляв, щоб просіяти вас, як пшеницю, та Я молився за тебе, щоб віра твоя не послабла, а ти колись, на вернувшись, утверджує своїх братів».

Євангеліє від Івана (Ів. 21, 15-17)

«Коли ж поснідали, каже Ісус до Симона Петра: «Симоне Йонин! Чи любиш ти Мене більш, ніж оці?» – «Так, Господи, – відрікає той Йому, – Ти знаєш, що люблю Тебе». Тож мовить

Хто такий Папа Римський і які межі його влади?

Йому: «Паси Мої ягнята!» І знову, вдруге каже до нього: «Симоне Йонин! Чи любиш Мене?» «Так, Господи, – відвічає Йому, – Ти знаєш, що люблю Тебе». І мовить йому: «Паси Мої вівці!» І втретє йому каже: «Симоне Йонин! Чи любиш ти Мене?» І засмутився

Петро, що аж втретє його питає: «Чи любиш Мене», – то й каже Йому: «Господи, Ти все знаєш, Ти знаєш, що Тебе люблю!» І каже йому Ісус: «Паси Мої вівці!»

ВЛАДА ПАПИ

В Католицькій Церкві влада Папи носить винятковий характер. Словами догматичної конституції «Pastor aeternus» (1870 р.) її можна визначити наступним чином: «Вища і повна влада юрисдикції над Вселенською Церквою однаково як у справах віри і моралі, так і в справах дисципліни і управління», а також влада «істинно єпископська, звичайна і безпосередня над кожною без винятку Церквою і над кожним без винятку священником і віруючим, незалежно від будь-якої людської влади» (кан. 218, № 1-2).

У питаннях віровчення і моралі Папа не може помилятися, і його постанови є непомильними. Свою владу Папа здійснює через Римську Курію, яка має право на вирішення особливо складних справ.

Привілеєм Папи є скликання Вселенських Соборів – зборів єпископату Католицької Церкви. Папа провадить засідання Соборів (особисто або за допомогою уповноважених осіб), затверджує прийняті рішення, переносить або розпускає Собори.

Єпископи, які перебувають у сопричасті з Папою, творять Учительський уряд Церкви. Оскільки єпископи є справжніми свідками апостольської віри, що наділені Христовою владою, тому на них і покладено обов'язок вірно й авторитетно голосити Євангеліє.

Папі належить найвища судова влада в Церкві. Він розглядає спори, що стосуються дійсності шлюбу, чернечих обітів, права на викладання католицької теології у школах. Забороняється звертатися до світському суду з оскарженням вироку, винесеного Папою.

СВІТЬСЬКА ВЛАДА ПАПИ

Папа – глава держави Ватикан.

ТИТУЛИ ПАПИ

Офіційні титули Папи Римського: Єпископ Риму, Вікарій Христа, Наступник Князя Апостолів, Верховний Первосвященик Вселенської Церкви, Великий Понтифік, [Патріарх Заходу], Примас Італії, Архієпископ і митрополит Римської провінції, Суверен міста-держави Ватикан, раб рабів Божих.

Вищеперелічені титули відображають різноманітність функцій і сфер діяльності Папи. У деяких папських документах подаються всі згадані титули. Зазвичай же, під підписом Папи знаходиться титул, який застосовується до відповідного змісту документа. Так, якщо документ стосується тільки території Ватикану, то Папа підписується як Суверен міста-держави Ватикан. Якщо ж зміст документа стосується справ віри і моральності, Папа підписується як Вікарій Христа.

СИМВОЛИ ПАПСЬКОЇ ВЛАДИ
Одним із символів Наступника святого Петра служить **пасторал** – папська палиця, виготовлена з дорогоцінного металу й увінчана хрестом.

Піюска (пілеолус) – маленька кругла шапочка білого кольору, яку Папа накладає на голову.

Палій (омофор) – є символом папської апостольської влади, який надягають на орнат (літургичну одіж) під час проведення літургії. Палій являє собою стрічку з вибіленої вовни двох ягнят, яких Папа благословляє в день свята святої Аґнеси, що припадає на 21 січня.

Перстень Рибалки – папський перстень покликаний нагадувати про те, що Понтифік є спадкоємцем апостола Петра, який був рибалкою. На ньому зображений сам апостол, що закидає з човна у воду рибальську снасть, а навколо цього образу вигравіювано ім'я Папи. Папа отримує цей перстень від декана Колегії кардиналів під час урочистої Святої Меси, якою починається його понтифікат. Вручення персня символізує заручення Папи зі своєю Церквою. Після підтвердження смерті правлячого Папи чи його зречення з посади папський кардинал-камерленґо в присутності трьох інших кардиналів ламає перстень, що є знаком того, що даний понтифікат завершився.

Папа – єдиний, хто поза літургією носить білу сутану та білий пояс із вишитим гербом.

о. Юрій МАРТИНОВИЧ
(Перелад з російської Богдан ЯРОВИЙ)

Божественна Літургія У ЖИТТІ МИРЯНИНА

Активна участь у Божественній Літургії зі знанням її суті та змісту особливо потрібна ще й тому, що в наших храмах – храмах Церков східного (візантійського) обряду – Літургія відправляється майже протягом двох годин, і присутні у храмі при цьому стоять. Безумовно, пасивно провівши цей час, людина вийде з храму фізично втомленою (адже простояла на одному місці дві години) та душевно розчарованою, тому що не отримала освячення Святим Духом (адже була тільки фізично присутньою на спільній молитві).

За даними Центру Разумкова, на початок 2011 року кількість українців, які назвали себе віруючими, становила 71 %. Натомість тільки 15,7 % з них регулярно (не менше ніж один раз на тиждень) відвідують храм для участі в спільній молитві і, як правило, це люди старшого віку. Чому ж так? Напевно, однією з причин цього є те, що більшість віруючих не знає суті Божественної Літургії і тому не відчуває її благодатної дії (для прикладу уявімо собі, що ми прийшли на найкращу виставу сьогодення, яка триває дві години, але за невідомим нам сюжетом і не зовсім зрозумілою нам формою виконання та ще й у залі без крісел. Результатом відвідування такої вистави буде повна відсутність бажання відвідати щось подібне знову).

Отже, одним із найголовніших завдань священнослужителів, батьків та учителів щодо залучення парафіян, у тому числі дітей і учнів, до відвідування храму для свідомої участі в Божественній Літургії є їх відповідне навчання з метою доведення до них суті, змісту та значення цієї спільної молитви. Рівень цих знань повинен бути таким, щоб вони могли активно брати участь у спільній молитві до Бога в храмі – Божественній Літургії, отримуючи та відчуваючи тілом і душею її благодатну дію.

ХРАМ БОЖИЙ (місце звернення Служби Божої)

Храм Божий – це культова споруда, яка своїм зовнішнім виглядом відрізняється від інших будівель, і до якої віруючі збираються для християнських богослужінь (спільних молитов). Такі будівлі ще називають церквами, тому що слово «церква» походить від грецького «кіріакон», посередником для якого було німецьке «кірхе», що означає Дім Божий. Віруючі в храмах також отримують (приймають) Святі Таїнства Христової Церкви – Хрещення, Миропомазання, Євхаристії (Причастя), Покаяння (Сповіді), Священства

(Висвячення, Рукоположення), Єлеопомазання (Соборування, Єлеосвячення), Подружжя (Шлюб, Вінчання). Таїнства установив Ісус Христос і в цих священодіяннях у храмі, через зовнішній обряд, людині тайно та невидимо передається благодать Святого Духа – спасаюча сила Бога.

Храм Божий – центр духовного життя (молитви і любові) людини, в ньому вона навчається християнського способу життя і духовно зростає. Це місце, де наша стражденна та скорботна душа може віднайти розраду та втіху. У храмі особливо відчувається Благодать Божа. Помолившись у храмі, віруюча людина виходить очищеною та збагаченою духовно.

Перший храм для поклоніння Господу Богу збудував цар Соломон в Єрусалимі у часи Старого Завіту (близько 960 року до н. е.). До цього богослужіння відбувалися на жертовниках під відкритим небом. Для облаштування жертовника, а в подальшому і будівництва храму, завжди вибирали місця, де Бог вже являв людині якесь знамення, або місця, які своєю величністю, таємничістю чи красою спонукали людину до роздумів про Божі силу та премудрість.

Перші християни, оберігаючись від переслідувань з боку євреїв та представників органів влади, збиралися для здійснення церковних служб у приватних домах, навіть у таємних місцях під землею – катакомбах, печерах тощо.

Починаючи з IV століття, коли християнство вже в багатьох державах утвердилось як основна релігія, розпочали будувати прекрасні святині, які своїм зовнішнім виглядом і внутрішнім оздобленням дійшли і до нашого часу.

ЗОВНІШНІЙ ВИГЛЯД І ВНУТРІШНЄ ОЗДОБЛЕННЯ ХРАМУ

За зовнішнім виглядом храми бувають різні. Іноді їх будують у вигляді корабля, що символізує

те, що через море життя до небесної пристані може привести тільки Церква Христова, іноді надають їм круглої форми (означає вічне існування Церкви), а подекуди – форми хреста (нагадує, що хрест є правдивою основою Церкви).

Над серединою храму облаштовують купол із хрестом на славу Глави Церкви – Ісуса Христа, розп'ятого на хресті. Іноді облаштовують три, п'ять, сім, дев'ять або тринадцять куполів. Три куполи вказують на найбільше таїнство віри – один Бог у трьох Особах, п'ять куполів (один центральний і чотири з боків) символізують Ісуса Христа і чотирьох євангелістів, у семи куполах Церква пригадує сім святих Таїнств, які встановив Ісус Христос, дев'ять куполів символізують дев'ять плодів Святого Духа і тринадцять – Ісуса Христа і дванадцять апостолів.

Храми будують традиційно з входом із заходу на схід. Підвищення перед входом до храму називається папертю. Храм поділяється на три частини: притвор, середня частина храму та вівтар. Вівтар від середньої частини храму відокремлюється іконостасом.

Святі ікони (образи), якими оздоблюють християнські храми, є для віруючих об'єктами особливого шанування. Кількість ікон залежить від конструкції храму, його історії, та місцевих звичаїв. Розміщують їх на стінах в особливих великих рамах – кіотах, але найбільше – в іконостасі, який є невід'ємною частиною християнських храмів за східним (візантійським) обрядом.

Притвор – це частина храму від входу, де в стародавні часи стояли ті, які каюлися, і оглашенні – ті, які готувалися до хрещення.

Середня частина храму (храм вірних) – це місце, де перебувають усі віруючі, які прийшли молитися. У його передній частині перед іконостасом з обох боків влаштовані кліроси, на яких стоять півці, читці, причетники та інші особи, які допомагають співати чи читати під час богослужіння. По боках середньої частини храму розміщені хоругви – церковні знамена, що висять на древках з перекладиною у вигляді прапора із зображенням святого чи святкової події. Хоругви виносять під час урочистих процесій та хресних ходів і вони, як знамена, символізують триумф Христової Церкви.

Далі – у наступних числах газети «Мета».

Богдан КУДЕРЕВКО

(Закінчення, початок на 12 стор.)

чином, світила не можуть бути причиною рішень нашої волі».

Астрологія, що претендує на наукову класифікацію згідно з сузір'ями, насправді абсолютно нездатна створити індивідуальний гороскоп для кожної окремої людини. Положення зірок для тих, хто народився майже в один і той же час, одне і те ж. Виходить, що для цих людей гороскоп, а, значить, і доля, мають збігатися. Десятки людей мали такий же гороскоп, як Наполеон, Г'юте чи Ганді, але не можна сказати, що всі вони моли одну долю і характер. Зрештою, це неможливо навіть для близнюків.

Попри те, гороскоп є однією з найбільш популярних форм астрології. Для багатьох це як гра або мода, для інших – дороговказ у житті. На жаль, такі люди приймають свої рішення залежно від прочитаних знаків зодіаку.

Найчастіше гороскопами захоплюються люди мирські, далекі від Церкви, що не вірять у Бога і не практикують жодної релігії. Саме про них писав святий апостол Павло: «Називаючи себе мудрими, стали дурними» (Рм. 1, 22).

Катехизм Католицької Церкви однозначно засуджує астрологію, стверджуючи, що вона суперечить вірі в абсолютне панування Бога над нашим життям. Ось текст Катехизму: «Усі форми ворожбитства треба відкинути: вдавання до сатани чи до демонів, викликання померлих чи інші дії, що помилково передбачають «розкриття» майбутнього. Звертання до гороскопів, астрології, хіромантії, тлумачення віщувань і долі, явища ясновидіння, вдавання до медіумів містять у собі прагнення до панування над часом, над історією і, зрештою, над людьми, як і бажання увійти в спілку з окультними силами. Вони вступають у суперечність із вшануванням і повагою, які поєднані з любовним страхом, що їх ми зобов'язані віддавати єдиному Богові» (2116). «Бог може об'явити майбутнє Своїм пророкам чи іншим святим. Однак праведна християнська поведінка полягає в тому, щоби з довірою віддавати себе в руки Божого Провидіння в тому, що стосується майбутнього, й відкидати всяку нездорову цікавість із цього приводу» (2115).

Той факт, що передбачення іноді збуваються, не означає, що використаний метод є добрим. Святий Павло також писав, що диявол може зодягнутися як ангел світла. Вдаватися до астрології, знаючи, що Бог і Церква її засуджують, означає довірити власне життя іншим силам, які не походять від Бога.

Тим, кому важко відмовитися від захоплення гороскопами і передбаченнями, можна поради щодо читати хоча б один вірш зі Святого Письма: в ньому міститься світло, яке незрівнянно перевершує всі небесні світила. Слово Боже очищає й освячує нашу душу, тоді як астрологія – це не тільки марна трата часу, але й веде в хибному напрямку. І ще: ті, хто займається астрологією, знаючи про те, що її не схвалює Церква, повинні покаятися в цьому на сповіді.

*Ісказав Господь Бог:
Не добре, щоб бути чоловіку
самотнім. Створю йому поміч,
подібну до нього.
(Буття 2-18)*

ХРИСТИЯНСЬКИЙ КЛУБ ЗНАЙОМСТВ «НАША ДРУЖНА РОДИНА»

Нехай усім пощастить у житті!

Мабуть не помилюся, якщо скажу, що цей лист здивує багатьох членів Клубу знайомств «Наша дружна родина», котрі у цьому випуску газети «Мета» побачать клубну сторінку у незвичному вигляді, і якої, очевидно, з нетерпінням очікували протягом місяця. І, напевно, прочитавши цього листа, зістануть засмученими від отриманої інформації. Річ у тім, що оцим своїм прощальним листом-зверненням до всіх членів християнського Клубу знайомств «Наша дружна родина» офіційно повідомляю про закриття цього Клубу.

Щомісяця, починаючи з січня 2008 року і закінчуючи квітнем 2013 року, на сторінках часопису «Мета» наші читачі мали змогу отримувати інформацію, знайомитися, зустрічатися і робити власний незалежний вибір стосовно подальших стосунків, як товариських, так і з перспективою створення шлюбу. Власне, всі бажаючи і ввійшли до благословенної Церквою структури під назвою – Клуб знайомств «Наша дружна родина». Цей Клуб постав з благословення керівництва Львівської Архiepархії УГКЦ і діяв завдяки розумінню, підтримці та постійному сприянню головного редактора газети о. Івана Галімурки, творчій праці технічного редактора газети п. В'ячеслава Чижевського, а також постійній роботі засновника і координатора КЗНДР п. Олександра Романюка.

Основним задумом при створенні КЗНДР було створення такої собі «оази чистоти» для християнина з усіма його життєвими клопатами і метушню в мирському житті, такого собі християнського осередку для людей у вірі, де вони мали би змогу знайомитися, започатковувати різні форми спілкування з рівними собі, створювати сім'ї тощо. Тому ті особи, які, зрозумівши суть даного задуму, звернулися до нас за допомогою й отримали її, сьогодні свідчать своїми вдячними листами про потребу і важливість існування та роботи такого згромадження.

Нагадавши про цю засадничу концепцію в діяльності КЗНДР, дозволю собі, правда, вже на правах экс-керівника Клубу, звернутися до всіх читачів газети «Мета» з декількома запитаннями

«Для кого?».

Для кого була розроблена концепція діяльності КЗНДР, узгоджені засади діяльності Клубу, отримано благословення для започаткування діяльності Клубу знайомств?

Для кого щомісячно, впродовж більше шести років, друкувались оголошення самотніх християн, які бажають познайомитися з особою у вірі (що проводилося з дозволу і при безпосередньому сприянні у вирішенні проблеми самотності головним редактором газети)?

Для кого координатор Клубу проводив свою постійну, напружену, матеріально витратну, але зовсім ним не афішовану, роботу із вдосконалення засадничої та концептуальної діяльності цього Клубу з метою максимального захисту кожного члена спільноти?

Для кого він же щоденно чекав біля телефону з надією, що хтось звернеться з проханням, а також проводив індивідуальні, щонайменше по 25-30 хвилин, розмови з кожним потенційним членом з ознайомлення його з засадами діяльності Клубу?

Зараз можемо сказати, що діяльність Клубу протягом всього часу відбувалася виключно за рахунок власних сил і коштів. За такою ж схемою проводилися неодноразові участі у Хресних дорогах з банером Клубу, роздача візитівок Клубу, неодноразові виступи на радіо «Воскресіння», поїздки в духовні паломницькі центри Львівщини, винаймання «фури» для поїздки з клубною символікою до Києва. Безперечно, що написання і редагування клубної сторінки у кожному випуску газети «Мета» і ще інші, тому подібні, справи для користі спільноти у Клубі також вимагали часу і зусиль. **Отож, для кого все це?**

Відповідь якось напрошується сама собою – для всіх потребуючих, хто у вірі і з надією звернувся до Клубу, для всіх членів клубної спільноти. На жаль, таких виявилось лише 124 особи, які були членами Клубу знайомств. Погодьмося, що на майже мільйонний Львів цього явно замало. І це при тому, що аналогічних християнських Клубів знайомств до сьогоднішнього дня ніхто не започаткував, про що

у своєму виступі на Соборі УГКЦ в Канаді в 2012 році говорив Блаженніший Святослав (Шевчук). Чомусь ті тисячі, десятки тисяч, сотні тисяч одиноких потребуючих осіб, для яких і створювалася наша спільнота, до нас не зверталися. Може, не знали, а, може, й не хотіли. Якщо не знали, то чому їхні рідні, близькі і знайомі, котрі ходять до церкви, де є і реклама, і газети, й оголошення священників, були байдужими до проблеми самотності своїх найближчих осіб і їм про це не повідомили? Якщо ж не хотіли – ми їх не судимо.

Проаналізувавши на нашому спільному зібранні наші здобутки й напрацювання, ми дійшли висновку, що наші зусилля і ця наша праця в конкретному напрямку виявилися непотрібними і малоефективними. На результат нашої праці не знайшлося потребуючих. Через те й було прийнято спільне рішення про недоцільність подальшої діяльності нашої спільноти і постанову про закриття християнського Клубу знайомств «Наша дружна родина» (КЗНДР).

На закінчення свого листа-звернення хочу висловити своє тверде переконання в тому, що наш Всемогутній і Милосердний Господь, бачачи і знаючи про потреби своїх вірних, які звертаються до Нього, в особливий спосіб і дуже скоро зішле своє щедре Благословення всім без винятку особам, які у вірі і потребі звернулися до освяченої ним інституції і стали членами КЗНДР.

А від себе особисто хочу щиро подякувати всім колишнім членам Клубу за співпрацю, за допомогу мені. Прошу вибачення у тих осіб, кому, може, неналежно вділив своєї уваги або не так зрозумів когось. Щиро бажаю всім Вам по вірі вашій і по милості Господній зрозуміти і прийняти щастя, дароване Вам від Творця, зустріти ту єдину (єдиного), призначену (призначеного) тільки для Вас, створити щасливий у любові сімейний шлюбний союз зі своєю (своїм) обраницею (обраником). І нехай Вам усім пощастить у житті!

З повагою і любов'ю до всіх Вас –
Олександр РОМАНЮК.

Мандруючи Інтернетом

Екуменізм чи забавка?

Як Російська Православна Церква бавиться з Ватиканом в «еккуменізм»

Обрання нового Римського Архiepерея і, зокрема, його перші – кардинально відмінні від попередника – риси та кроки навіюють на думки про новий курс та можливі зміни, які чекатимуть Христову Церкву, можливо, вже у найближчому майбутньому. Греко- й римо-католики України покладають великі надії на ймовірний візит Його Святості до України; католики й загалом християни всього світу радіють тому скромному способу життя, яке вів кардинал Хорхе Маріо Берґольйо, а Вселенський Патріарх Варфоломій сподівається на подальшу екуменічну співпрацю.

Москва, не бажаючи залишатися осторонь цієї справді важливої світової події, також нагадає про себе. От тільки нічого нового сказати не може. Тому, поки УПЦ (МП) вітає греко-католиків та римо-католиків України з обранням нового Папи, РПЦ

уже вкотре заявляє про якісь «утиски православ'я» на Західній Україні як нібито «головну перепону» для можливої зустрічі Римського Архiepерея Франциска і Московського Патріарха Кіріла.

Втім, Москва не стільки прагне екуменізму (до якого сама іще не готова), скільки має на меті інші цілі – корисливі. Наш північно-східний сусід грає у нецерковну політичну гру, завдяки якій намагається руками Ватикану вплинути на УГКЦ. Звісно, в своїх інтересах. Якщо би Патріарх Кіріл справді хотів сісти з Папою за стіл переговорів, то не ставив би таких ультиматумів чи вимог, а натомість шукав би для цього можливості.

УГКЦ знову заговорила про визнання патріархату. Я вже мав можливість чути від певних осіб, що якщо Ватикан надасть УГКЦ статус патріархату, то це негативно вплине на його відносини з РПЦ. При-

гадалася мені тоді одна приказка, яка звучить так: «При чому тут міліція, якщо грім поросся забив?» Так от – при чому тут Москва, якщо йдеться про справи інших Церков?

Проте РПЦ вигідна така ситуація, в якій під маскою екуменізму можна добиватися власних, не надто екуменічних цілей: за коштом католицьких благодійних організацій реалізовувати різні проекти, отримувати в дарунок храми у Європі тощо.

Ясна річ, що Христова Церкву мусить об'єднати, однак для реалізації цього всім нам треба щиро бажати такої цілі, не використовуючи лицемірно екуменізм для маніпуляцій на власну користь чи для того, щоб позбутися своїх «релігійних конкурентів». І тому, поки в артерії екуменізму кишітимуть віруси лукавства, доти нам єдиної Церкви не бачити.

о. Тарас ДЗЬОБА, «Кіріос»

Знати правду...

1025-ліття Хрищення України та річниця псевдособору 1946 року

(Закінчення, початок у 92/3 числі «Мети» за березень 2013 р.)

Чимало деканів врешті не вистояли перед цією грубою навалюючою силою і зі стисненими болями серцями таки погодились «з'єднатися» із Православною Російською Церквою. Багато з них надіялися при цьому, що це буде лише короткочасний

Багато душпастирів загинули в ув'язненні...

Такою була «підготовка» до скликання собору, нібито УГКЦ, який повинен був остаточно зліквідувати цю Церкву. При цьому хтось із ініціаторів таки додумався, що, згідно з канонами

ваних священників і 19 мирян (при цьому деякого привезли насильно) і приступили до роботи. Офіційно керівниками Собору були о. д-р Гавриїл Костельник, єпископ РПЦ М.Мельник та єпископ РПЦ А.Пельвецький.

му світові надзвичайну велич духу, стійкості й жертвності, на які варто і в наш час рівнятися усім справжнім християнам!

Жорстока тоталітарна система зламала життя численним українським душпастирям і ревним мирянам, та не зламала їхнього духу, не захитала їхньої всеперемагаючої віри. Випивши до дна чашу терпіння, відійшли вони до Господа. А нам залишили зразок вірності й відданості своїй вірі і своїй Церкві. І нашим обов'язком є у рік славного ювілею Хрищення України пам'ятати про це та у новітніх обставинах плекати, зміцнювати нашу віру.

Знаменно, що саме цей 2013-й рік проголошено Вселенською Церквою роком ВІРИ. З цієї нагоди Блаженніший Святослав звернувся до вірних УГКЦ з «Посланням», у якому підкреслив, що цього року українці повинні згадати видатну подію далекого 988 року, коли ми прийняли Володимирове Хрищення, проаналізувати, яке місце посідає християнська віра в нашому побуті, та, краще пізнавши основні її постулати, надихнути ними своє життя і діяльність.

«Наша віра, – наголошує Блаженніший Святослав, – має стати для нас джерелом любові до ближнього та основою праведного християнського життя. Крім пізнання віри, маємо жити і ділитися нею поза храмом чи рідною домівкою, вносити її в культурне, суспільно-політичне й економічне життя».

Очевидно, ці слова актуальні для християн усіх конфесій. Тож прислухаймося до них, зробимо цей заклик орієнтиром для нашої діяльності у всіх напрямках суспільного життя. Адже, лише відновивши свою християнську сутність, Україна зможе досягнути розквіту й успіхів у забезпеченні справедливого й благодатного для всіх суспільства.

Лідія КУПЧИК,
голова
Львівської міської
«Ліги українських жінок»

Складні питання

Кого буде більше – спасених чи засуджених? Російська служба Радіо Ватикан відповідає на запитання читачів

Страшний суд; Візантія. Константинопіль; Х ст.; Місцезнаходження: Лондон. Музей Вікторії і Альберта
матеріал: кістка; техніка: різьба по кістці.

Питання: «Останнього дня» Христос прийде судити живих і мертвих. Кого буде більше – тих, хто воскресне, чи тих, хто потрапить у пекло?

Відповідь: Читаємо в 5-му розділі Євангелія від Івана: «Не дивуйтеся з цього, бо надходить час, коли всі, хто в гробах, голос Його вчують, і вийдуть ті, що чинили добро, на воскресіння життя. А ті, що зло чинили, – воскреснуть на Суд» (Ів. 5, 28-29).

Так що воскреснуть усі. Не деякі, а всі, тобто нерозкаяні також. Але одні воскреснуть тілом, щоб увійти в Рай, а інші – щоби вирушити в пекло. І блаженство або мука назавжди охопить не тільки душу, а й тіло.

Кого ж буде більше – врятованих чи засуджених? Це запитання задали і Господеві. Тому жодна відповідь не буде правильною, ніж та, яку дав Він. Це запитання і ця відповідь настільки важливі, що Святий Дух спонукав євангелиста Луку їх записати: «Силкуйтеся ввійти через тісні ворота; багато бо, кажу вам, силкуватимуться ввійти та не зможуть. І як Господар устане й замкне двері, а ви, зоставшись знадвору, почнете стукати в двері та казати: Господи, відчини нам! – Він відповість вам: Не знаю вас, звідкіля ви. Тоді ви почнете казати: Ми їли й пили перед Тобою, і Ти навчав нас на майданах наших. Та Він відповість: Кажу бо вам: Не знаю вас, звідкіля ви; геть від Мене всі ви, що чините неправду! Там буде плач і скрегіт зубів, коли побачите Авраама, Ісаака і Якова та пророків усіх у Царстві Божім, себе ж самих викинутих назовні. Прийдуть від сходу й від заходу, від півночі й від півдня і возсядуть у Царстві Божім. Тоді останні стануть першими, а перші – останніми» (Лк. 13, 24-30).

З одного боку, Ісус стверджує, що для спасіння потрібне певне зусилля. До життя вічного ведуть вузькі ворота. Він каже, що багато хто захоче увійти, але не зможе. Однак це «багато» не означає, що їх більше, ніж засуджених. Він говорить тільки, що багато загине.

Ісус говорить також, що щоби врятуватися, недостатньо брати участь у Євхаристії («Ми їли й пили перед Тобою») і недостатньо слухати проповіді або вивчати богослов'я («Ти навчав нас на майданах наших»). А ще Господь говорить, що інші (можливо, нехрищені) «прийдуть від сходу та заходу, від півночі й півдня і возсядуть у Царстві Божім», – оскільки вони чинили по совісті і з доброго наміру. Ці слова сповнюють надією на порятунок нехристиян.

Євангелист Матей відтворює ті ж слова: «Входьте тісними дверима, бо просторі ті двері й розлога та дорога, що веде на погибель, і багато нею ходять. Але тісні ті двері й вузька та дорога, що веде до життя, і мало таких, що її знаходять» (Мт. 7, 13-14). Тут слова Ісуса передані по-іншому: Він стверджує, що «мало» увійде через тісні двері, а ось на погибель вирушить «багато». Вузькі двері означають дотримання заповідей згідно з відповіддю, яку дав Господь юнакові, коли той запитав, що потрібно, щоб увійти в життя вічне: «Як хочеш увійти в життя, додержуй заповідей» (Мт. 19, 17). А широким шляхом ідуть ті, які чинять відповідно до своїх поганих нахилів і примх.

Виступ о. Гавриїла Костельника 8 березня 1946 року під час відкриття Львівського псевдособору.

компроміс. Та компроміс виявився і тривалим, і болюче важким, і не всіх урятував від подальших репресій. Бо не один, хто не зумів скривати свої переконання та лицемірити, був арештований і після так званого «з'єдинення». Як приклад, можна згадати долю Яричівського декана о. Миколи Землинського. Маючи дев'ятеро дітей, отець-декан не відважився на категоричну відмову від нав'язуваного православ'я і був учасником сумнозвісного собору 1946 року. Та в січні 1950 року все ж був заарештований і запроторений до табору суворого режиму в Мордовії. Там зустрівся з митрополитом Йосифом Сліпим і відкликав перед ним своє «православ'я». Повернувшись із ув'язнення, був підпільним греко-католицьким священником.

Отці-декани, які твердо стояли на своєму, були заарештовані зразу після невдалий для совєтської влади конференцій. Майже ніхто з них не уникнув недремного ока мстивої влади. А за ними масово арештовували інших непокірних. Репресованими були тисячі українських священників...

Церкви, Собор не може відбуватися за відсутності єпископа – рішення його не будуть дійсними. А на той час уже всі греко-католицькі єпископи були арештовані...

Гарячково шукаючи виходу із «пікантною» ситуації, було вирішено терміново висвятити до початку Собору інших єпископів, аби таким чином створити видимість його законності. Отож, 24-25 лютого 1946 року Київський митрополит Російської Православної Церкви Йоан тайкома висвятив на єпископів двох членів «Ініціативної групи» – о. Михайла Мельника та о. Антонія Пельвецького. Але ж вони стали не греко-католицькими, а православними єпископами! Отже, вони не могли очолювати Собор УГКЦ, а, значить, усі рішення такого собору не могли мати законної сили. Тому цей собор став псевдособором.

Відбувся псевдособор 8-10 березня 1946 року. Головним диригентом тієї комедії був полковник КДБ Пирогов. Правдами й неправдами зігнали до собору св. Юра 216 заляканих, стероризо-

ваних священників і 19 мирян (при цьому деякого привезли насильно) і приступили до роботи. Офіційно керівниками Собору були о. д-р Гавриїл Костельник, єпископ РПЦ М.Мельник та єпископ РПЦ А.Пельвецький.

На кінострічці, що зафіксувала роботу цього псевдособору, можна бачити вельми стривожені, суворі обличчя делегатів. Тим не менше, «Собор», на думку влади, «пройшов успішно». Всі приготовлені заздалегідь рішення були прийняті «одноголосно» (за цим було кому наглядати!). Ось цей «собор» нібито й уневажив Унію 1596 року й «законно» підпорядкував Українську Католицьку Церкву Російській Православній Церкві.

На закінчення «собору» відбулася «урочиста відправа», в якій прийняли участь ієрархи Російської Православної Церкви митрополит Йоан (Київ), єпископ Макарій (Львів) та єпископ Нестор (Мукачєво). Було вислано вітальні телеграми Патріарху РПЦ Алексію, Йосифу Сталіну, Голові РНК УРСР, а також «послання» до віруючих і духовенства Західної України...

Євхаристійне чудо в Буенос-Айресі за часів кардинала Бергольйо

Останнє євхаристійне чудо в Католицькій Церкві, визнане Церквою справді автентичним чудом, сталося 1996 року в Буенос-Айресі, в часі, коли теперішній Папа Франциск був архієпископом у цьому місті. Тоді освячена гостія (хліб, який зживається до св. Причасття) перетворилася на Тіло і Кров. Сталось це так.

Недільного дня 18 серпня 1996 року близько 19-ї години о. Алесандро Пезет відправив Службу Божу. По її закінченні до нього підійшла парафіянка, яка повідомила, що на одному з бічних престолів на свічнику лежить гостія. Коли о. Пезет справді виявив у вказаному місці гостію, то побачив, що вона була в такому стані, коли спожити її було неможливо. Тому він поклав її в посудину з водою і поставив у кивот в каплиці Пресвятої Євхаристії. Та коли в понеділок він відкрив цей кивот, то з подивом побачив, що гостія перетворилася на м'язову тканину і кров. Про це священик повідомив карди-

вченого, м'яз походить з організму, який перебуває у стані запального процесу, оскільки виявлено велику кількість білих кров'яних тілець, яка значно перевищує норму. Це справді жажнуло вченого, оскільки такі показники свідчили, на його думку, про те, що м'язева тканина була взята з живого людського серця. Щобільше, білі кров'яні тільця проникли в тканину м'язу, а це, на думку вченого, свідчить про те, що м'яз належить людині, яка терпіла страшні фізичні болі.

Аби краще зрозуміти ситуацію, представники Церкви запитали в американського спеціаліста, який провадив аналізи і презентував результати, як довго білі кров'яні тільця могли залишатися живими, якщо би м'язева тканина перебувала у воді. Доктор Ціґібе відповів, що кілька хвилин, не більше. Коли він отримав пояснення, що ця тканина кілька місяців зберігалася у дистильованій воді, то підтвердив, що немає наукового пояснення такому явищу. Коли ж науковцю повідомили, про що йдеться – що це частина гостії, яка перетворилася на м'язеву тканину, доктор Ціґібе відповів: «В який спосіб і з якої причини прісний хліб міг перетворитися на живий людський м'яз з живою кров'ю, наука не може дати відповіді. Це є поза компетентністю науки».

Отож, за наслідками офіційного церковного розслідування, компетентна церковна влада визнала цей випадок автентичним євхаристійним чудом.

За матеріалами bitno.net

У гроті Діви Марії відбулося «нез'ясовне зцілення»

74-річний Жан Керемон катастрофічно втрачав зір. Понад 10 років тому він натрапив на міну часів II Світової війни і втратив одне око. Але й на друге око його здоров'я. По тому, щоби врятувати зір, літній людині було призначено операцію на сітківці. Однак хірургічне втручання не знадобилося: Керемон «нез'ясовним чином» зцілювався, вмиваючись водою у гроті Діви Марії в Ремоні (департамент Ду у Франції).

За словами зціленого, він прийшов

до гроту, в якому споруджено каплицю Божої Матері, обмив недуже око водою з джерела, помолвився до Пречистої Діви Марії і попросив відслужити Месу за його здоров'я. Повернувшись додому, Керемон взяв у руки газету і з подивом відзначив, що більше не потребує втручання не знадобилося: Керемон «нез'ясовним чином» зцілювався, вмиваючись водою у гроті Діви Марії в Ремоні (департамент Ду у Франції). Офтальмолог, який лікував похилого француза, констатував поліпшення

зору з 30 до 70% і жденні жодних мекасував операцію. Що ж стосується церковної влади, то тут поставилися до цього випадку з обережністю. У Безансонській архієпархії, в якій знаходиться грот-каплиця, заявили, що не мають у своєму розпоря-

Благовест-инфо

Вітаємо ювілярів!

У травні святкують ювілеї:

35-річчя священства – о. Іван Кащук (25.05)
30-річчя священства – о. Олексій Васьків (09.05)
25-річчя священства – о. Анатолій Дуда-Квасняк (28.05)
20-річчя священства – о. Микола Шевчук (27.05)
15-річчя священства – о. Любомир Франків (10.05)
15-річчя священства – о. Тарас Боровець (21.05)
5-річчя священства – о. Богдан Грушевський (06.05)
5-річчя священства – о. Володимир Стефанишин (08.05)

90-річчя уродин – о. Петро Кушнерик (03.05)
60-річчя уродин – о. Олег Зубик (18.05)
45-річчя уродин – о. Микола Шевчук (18.05)
40-річчя уродин – о. Андрій Кендзьор (20.05)
40-річчя уродин – о. Зіновій Боднар (29.05)
40-річчя уродин – о. Андрій Дубан (30.05)
40-річчя уродин – о. Володимир Волошин (31.05)
35-річчя уродин – о. Тарас Окіс (17.05)
35-річчя уродин – о. Ярослав Котлінський (19.05)
30-річчя уродин – о. Роман Яцик (19.05)
30-річчя уродин – о. Богдан Кулик (31.05)

Не говоріть мені про ченців, які ніколи не сміються. Це смішно...

ОТЦІ-ПУСТЕЛЬНИКИ СМІЮТЬСЯ

– Якщо ти нічого не бачиш, то для чого тримаєш біля себе за-свічену лампу? – запитали брати одного сліпого старця, що сидів край дороги.

– Аби перехожі не натикалися на мене вночі, – відповів той.

В одному селі поширилась чутка, що в сусідньому великому монастирі змінився настоятель. Тут же з'явився в воротах монастиря якийсь бідняк у лахмітті і, побачивши настоятеля, підійшов до нього.

– Отче, – каже, – я добре знав колишнього настоятеля, який був дуже щедрий до мене. Сподіваюся, що і ти будеш щедрим...

– Зрозуміло, брате. Але, бачиш, старий настоятель – це я, а новий з'явиться днів через десять...

Отець Євлогій був одного дня таким засмученим, що ніяк не міг цього приховати.

– Чому ти сумуєш, отче? – запитав його один старець.

– Бо я засумнівався в здатності братів пізнавати великі Божі істини. Тричі показував я їм льняну латочку з намальованою на ній червоною крапкою і запитував, що вони бачать, і тричі вони відповідали: «Маленьку червону крапку». І ніхто не сказав: «Латочку льону».

Один недобрый чоловік взявся якось дошкуляти старцеві своїми безглуздими запитаннями:

– Невже ти, будучи таким розумним, вважаєш за можливе, щоби Йона вижив, провівши три дні в череві кита?

– Не знаю, – відповів старець, – але я обов'язково його запитаю, коли побачуся з ним у раю.

– А раптом він у пеклі?

– Тоді ти сам його запитаєш.

На порозі церкви одного монастиря сиділа бідна людина, що просила милостиню.

– І не соромно тобі? – зауважив йому настоятель. – Місяць тому ти був сліпим, а сьогодні вже однорукий!

– Не гнівайся, отче, але краще радій. Я й справді знайшов зір і так розхвилювався через це, що у мене відпала рука.

При передруку матеріалів посилання на газету «МЕТА» обов'язкове!

Над випуском працювали:

головний редактор:

о. Іван ГАЛІМУРКА,

літературний редактор Святослав СМУК,

більдредатор і технічний редактор:

Вячеслав ЧИЖЕВСЬКИЙ.

Відгуки та пропозиції надсилати на адресу:

площа св. Юра, 5, м. Львів,

Україна, 79000,

тел. (0322) 79-86-93;

тел. (032) 233-40-73;

e-mail: meta.ugcc@gmail.com

meta_ugcc@ukr.net

Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати матеріали. За достовірність фактів відповідає автор.

Рекламні оголошення приймаються вчитаними і відредагованими рекламодавцем.

Матеріали не рецензуються і не повертаються.

Редакція може не поділяти думку автора.

Друк: ПрАТ «Видавничий Дім «Високий Замок»

Тираж: 6500 примірників, Замовл. № _____

Свідоцтво про реєстрацію
КВ 4266